Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας· καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 10.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις
Πλατεῖα Ὁμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δώρου.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1ος.— 8 | Ἐν Ἀθήναις, τὴν 9 Ἀπριλίου 1894 | Ἔτος 16ον.— Ἀριθ. 8

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΔΒΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΡΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΓΙΕΡ

[Συνέχεια· ἴδε σελίδα 49]

ς'

Ἡ φιλία τῶν δύο τούτων κυρίων προξενεῖ εἰς τὴν σύζυγον τοῦ συμβολαιογράφου μεγάλην χαράν. Βλέπει σκεδαζομένην τὴν μελαγχολίαν ἐκείνην, περὶ τῆς ὁποίας ὡμίλησεν εἰς τὴν δεσποινίδα Μορδὰς ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτῶν συναντήσεως. Ὁ σύζυγός της εὗρεν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ νέου ἰδιοκτήτου τοῦ Δινὰρ ὄχι μόνον ὁμιλητὴν πεπαιδευμένον καὶ ἀξιάγαστον, ἀλλὰ καὶ ἄνθρωπον, τοῦ ὁποίου ἡ πεῖρα καὶ ἡ ἠθικὴ ἀξία ὤφειλον μεγάλως νὰ ἐπιδράσουν ἐπ' αὐτοῦ. Ὁ κύριος Μορδάς, ὅπως ὅλοι οἱ κατακτήσαντες τὴν θέσιν των διὰ μεγάλου ἀγῶνος, ὡμίλει εὐχαρίστως περὶ τῶν πρώτων του δυσκόλων βημάτων, τῶν ἀποτυχιῶν του, τῶν ἀπαγοητεύσεων, τὰς ὁποίας ἔπρεπε νὰ ὑπερνικήσῃ ἐν ξένῃ γῇ πρὶν ἐπιτύχῃ. Ἡ διήγησις ὅλων τῶν θυσιῶν, τὰς ὁποίας ἐδέησε νὰ ὑποστῇ, καθ' ἣν ἐποχὴν οὐδένα εἶχεν ἐκεῖ ἀγαπῶντα αὐτόν, διὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ, ὑπῆρξε διὰ τὸν συμβολαιογράφον ἡ ἀφετηρία συγκρίσεως, καθ' ἣν ἡ ζωὴ τοῦ τῷ παρουσιάσθη ὑπὸ ὄψιν ὁλωσδιόλου διαφορετικὴν ἐκείνης, τὴν ὁποίαν τῷ εἶχε δώσῃ μέχρι σήμερον ἡ τοιαύτη τοῦ παρελθόντος ἐπισκόπησις. Εἶδε ἑαυτὸν φοιτητὴν τῆς Νομικῆς εἰς τὰς Ρέννας, ἐν τῷ μέσῳ συγγενῶν καὶ φίλων· κατόπιν, ὀλίγα ἔτη ὕστερον, ἀποκαθιστάμενον ὡς συμβολαιογράφον εἰς τὸ Δινὰν καὶ νυμφευόμενον μίαν τόσον καλήν, τόσον ἀξιαγάπητον καὶ εὐφυᾶ σύζυγον! Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε διαμείνῃ καὶ ἐν Παρισίοις, μίαν φορὰν μάλιστα ἐπὶ ἀρκετὰ μακρὸν χρόνον, σκεπτόμενος νὰ μείνῃ ἐκεῖ ὁριστικῶς. Εἰς τὴν ἀποτυχίαν τοῦ σκοποῦ τούτου πρέπει νὰ ἀποδοθοῦν πολλαὶ τῶν θλίψεών του. Ὁ κύριος Μπρεβὰλ εἶχε συμμερισθῇ τὴν πλάνην τῶν περισσοτέρων νέων, οἱ ὁποῖοι φαντάζονται ὅτι εἰς τὴν ἐπαρχίαν δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ζήσουν πνευματικῶς, ὅτι ἐκεῖ κατ' ἀνάγκην θὰ φυτοζωήσουν. Πόσοι ἐξ αὐτῶν ἀφίνουν οὕτω τὴν γενέθλιον πόλιν καὶ τρέπονται πρὸς τὴν πρωτεύουσαν, ὅπου ἀντὶ νὰ εὕρουν στάδιον, παρασύρονται καὶ κατασυντρίβονται, ἐπαρχιῶται αὐτοί, ἐν τῇ τύρβῃ τῆς μεγάλης ζωῆς! Εὐτυχῶς ὁ κ. Μπρεβὰλ δὲν διέπραξε τὸ λάθος τοῦτο. Διέμεινεν εἰς τὸ Δινάν, ὡς συμβολαιογράφος, ἕως οὗ αἱ τρίχες του σχεδὸν ἐλευκάνθησαν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι δὲν εἶχεν ἐγκαταλείψῃ τελείως τὸ ὄνειρόν του καὶ ἤλπιζεν ἀκόμη ὅτι κάμμία τροπὴ παράδοξος τῆς τύχης θὰ τὸν ἔκαμνε μίαν ἡμέραν παρισινόν. Δὲν ἠγάπα λοιπὸν κατὰ βάθος τὴν θέσιν του, τὸ ἐπάγγελμά του, τὸν τόπον τῆς διαμονῆς του. Δὲν ἦτο κατὰ βάθος εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ζωήν του. Διὰ τοῦτο ἡ σύζυγός του, ἡ ὁποία γνωρίζομεν πόσας κατέβαλλεν ἀνέκαθεν προσπαθείας διὰ νὰ τὸν ἀνακουφίζῃ καὶ νὰ τὸν παρηγορῇ, ἐχάρη διὰ τὴν νέαν φιλίαν τοῦ κυρίου Μπρεβὰλ μετὰ τοῦ κυρίου Μορδάς, ἡ ὁποία καθὼς εἶχε προΐδῃ ἐξήσκει πολὺ εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ συζύγου της. Τὴν φιλίαν ταύτην προσεπάθει νὰ καλλιεργῇ καὶ νὰ καθιστᾷ τὴν οἰκίαν της ὅσῳ τὸ δυνατὸν ἑλκυστικωτέραν, διὰ νὰ ἐπιθυμῇ νὰ ἔρχεται συχνότερον ὁ ἰδιοκτήτης τῆς Μανωλίας. Πρὸ πάντων προσεπάθησε νὰ μάθῃ τὰς γαστρονομικὰς του

Μοῦ ἐφάνη σὰν ἄγγελος τοῦ Παραδείσου νὰ φιλῇ τὸν Σατανᾶ (Σελ.59,σ.α'.)

ὀρέξεις, ὥστε νὰ εἰμπορῇ ὁ κ. Μορδὰς νὰ κάθηται συχνὰ καὶ εἰς τὴν τράπεζάν των.

Ἡ ὥρα τῆς τραπέζης ἦτο σχεδὸν ἡ μόνη, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ συμβολαιογράφος ἦτο ἐλεύθερος. Ὁ κύριος Μορδὰς ἔπρεπε σχεδὸν ὅλην τὴν πρωΐαν. «Διατί τάχα νὰ μὴ προγευματίζετε μαζί μας πρὶν νὰ φεύγετε;» τῷ εἶπε μίαν ἡμέραν ἡ φίλη τῆς ἀδελφῆς του· «ἔτσι, χωρὶς κομπλιμέντα, μὲ ὅ,τι ἔχομεν... θὰ μας κάμνετε μεγάλην εὐχαρίστησιν.»

Ὅταν ὡμίλησε περὶ τῆς προσκλήσεως ταύτης εἰς τὴν δεσποινίδα Θηρεσίαν, αὕτη τον ἐνεθάρρυνε νὰ δεχθῇ, γνωρίζουσα καλῶς τὴν σημασίαν, τὴν ὁποίαν οἱ ἐν Δινὰν ἀπέδιδον εἰς τὰς ἐπισκέψεις του. Οὕτω λοιπόν, καθ' ὃν χρόνον διωργανώθησαν τὰ μαθήματα τῆς ἱππασίας διὰ τὸν Μάξιμον, ὡρίσθησαν ὡς ἡμέραι, καθ' ἃς ὁ καθηγητής του θὰ ἐφιλοξενεῖτο ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου, ἡ Τρίτη καὶ ἡ Πέμπτη. «Ἔτσι εἶνε πολὺ ὡραῖα» εἶπε τότε ἡ κυρία Μπρεβὰλ πρὸς τὴν μεγαλητέραν της κόρην· «θὰ ξεύρω τί καὶ πότε νὰ ψωνίζω.»

Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ὁ συμβολαιογράφος ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ πύργου Ροσμπριζὲ ἐνωρὶς καὶ διηγήθη ὅτι ἡ μαρκησία, αἰσθανθεῖσα ἑαυτὴν πολὺ καταβεβλημένην, ἐζήτησε νὰ τον συμβουλευθῇ μίαν φορὰν ἀκόμη περὶ τῶν τελευταίων της θελήσεων.

Τὰ προαισθήματα τῆς γηραιᾶς πυργοδεσποίνης ἀπεδείχθησαν ἀληθῆ· ἀπὸ τῆς ἑπομένης ἠναγκάσθη νὰ πέσῃ εἰς τὴν κλίνην. Πολλὰ ἀνησυχητικὰ συμπτώματα ἐδείκνυον ὅτι τὸ τέλος της ἐγγίζει. Ἀλλὰ τὸν ἐπερχόμενον θάνατον τὸν ἀντιμετώπισε μετ' ἐκτάκτου ψυχικῆς εὐσταθείας.

Εἰς ποίαν ὅμως ἀπελπισίαν ἄφινε τὴν μικρὰν Ἀλίκην, ἡ ὁποία ἔκλαιε μὲ πύρινα δάκρυα παρὰ τὴν νεκρικὴν κλίνην, ὅταν, εὐθὺς ὡς ἔλαβε τὴν εἴδησιν τοῦ θανάτου τῆς μαρκησίας, ὁ κύριος Μπρεβὰλ ἔσπευσεν εἰς τὸν Πύργον. Οἱ ὑπηρέται, μεταξὺ τῶν ὁποίων εὑρίσκετο καὶ ὁ τόσον ἀφωσιωμένος Πέτρος, μετὰ τῆς συζύγου του Ἐλευθερίας, δὲν εἶχον κατορθώσει νὰ πείσουν τὴν ὀρφανὴν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν θάλαμον, ὅπου ἡ μάμμη της ἀφῆκε τὴν τελευταίαν πνοήν. Τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ὀλιγώτερον μόνη εἰς τὸν κόσμον τοῦτον βλέπουσα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μαρκησίας διαγραφόμενα, ὡς ἀνάγλυφον ἐλεφάντινον, ἐπὶ τοῦ βελουδίνου προσκεφαλαίου.

Διὰ τῆς διαθήκης της καθίστα καθολικὸν αὐτῆς κληρονόμον τὴν ἐγγονήν της Ἀλίκην - Μαρίαν - Ἀντουανέτταν Ροσμπριζέ, παρακαλοῦσα τὸν κύριον Μπρεβάλ, διὰ τῶν κολακευτικωτέρων ἐκφράσεων, νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐπὶ τῶν συμφερόντων τῆς νεαρᾶς κόρης.

Ἡ ἐντολή, ἡ ἀνατεθεῖσα οὕτω εἰς τὸν συμβολαιογράφον, δὲν ἐβράδυνε νὰ γίνῃ πολὺ λεπτὴ καὶ πολὺ δύσκολος. Τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας Ροσμπριζέ, ἐξάδελφοι ὅλοι μᾶλλον ἢ ἧττον μακρυνοί, συνῆλθον μετὰ τὴν κηδείαν διὰ νὰ συσκεφθῶσι τί ἔπρεπε νὰ κάμουν τὴν Ἀλίκην.

«Πρέπει νὰ την βάλωμεν εἰς τὸ Μοναστῆρι» εἶπον ὁμοθύμως. Καὶ οἱ μὲν ἤθελον εἰς τοὺς Παρισίους, ἄλλοι εἰς τὴν ἐπαρχίαν, ἑκάστου προσταθοῦντος νὰ την ἀπομακρύνῃ πρὸ πάντων ἐκ τοῦ τόπου, εἰς τὸν ὁποῖον διέμενε, διὰ ν' ἀπαλλάξῃ ἑαυτὸν πάσης εὐθύνης.

Τίποτε ὁριστικὸν δὲν ἀπεφασίσθη κατὰ τὴν πρώτην ταύτην συνέλευσιν, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ κυρίου Μπρεβάλ, ὁ ὁποῖος βαθέως ἐθλίβετο βλέπων εἰς ποίους ἐγωϊστὰς ἀνετίθετο τὸ μέλλον τῆς δεσποινίδος Ροσμπριζέ. Ἐπεφυλάσσετο νὰ συνομιλήσῃ μετὰ τῆς κόρης, τῆς ὁποίας τὸ σοβαρὸν πνεῦμα ἦτο ἀνώτερον τῆς ἡλικίας της, ὡς πολλάκις μέχρι τοῦδε εἶχε παρατηρήσει. Ἐκτὸς τούτου ἤθελε νὰ συμβουλευθῇ καὶ τὴν σύζυγόν του, πρὶν σχηματίσῃ τὴν γνώμην του, τὴν ὁποίαν ἡ διαθήκη τῆς μαρκησίας περιέβαλλε διὰ κύρους ἀναμφισβητήτου.

Ἡ Ἀλίκη κατ' ἀρχὰς ἔδειξε τὴν μεγαλητέραν ἀποστροφὴν κατὰ τοῦ μοναστικοῦ βίου. Ὅσον εὐσεβὴς καὶ ἂν ἦσαν τὰ αἰσθήματά της, μὲ ὅσην αὐστηρότητα καὶ ἂν ἔζησε παρὰ τῇ μάμμῃ της, ἔφριττεν ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι θὰ την ἔκλειον μέσα εἰς τέσσαρας τοίχους, ἀφ' οὗ ἀπήλαυσε τὴν ἐλευθερίαν της ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἢ ἐντὸς τῆς εὐρείας ἐκτάσεως τοῦ δάσους, ὅτι θὰ ὑφίστατο τὴν αὐστηρὰν σχολικὴν πειθαρχίαν αὐτή, ἡ ὁποία μόνον τὴν φαντασίαν της εἶχεν ἕως τώρα ὀδηγὸν τῶν σπουδῶν της, ὅτι θὰ ἔζη ἐν μέσῳ πολυαρίθμων συντρόφων, περιέργων, ἢ ἄτολμος αὐτὴ καὶ ἀκοινώνητος.

Ἡ κυρία Μπρεβὰλ ἐπεχείρησε νὰ την πείσῃ, αἰσθανομένη πρὸς τὴν δυστυχῆ ὀρφανὴν ζωηροτάτην συμπάθειαν.

«Πρέπει ἀπολύτως, εἶπε πρὸς τὸν σύζυγόν της, τὸ σχολεῖον ἢ τὸ μοναστήριον που θὰ ἐκλέξουν νὰ εὑρίσκεται ἐδῶ πλησίον, ὥστε νὰ ἠμποροῦμεν νὰ την πέρνωμεν εἰς τὸ σπίτι τὰς ἑορτάς, διὰ νὰ μή της κάμνῃ πολλὴν ἐντύπωσιν ἡ ἐξορία της.

Τῷ ὄντι, εἰς τὸ Δινὰν ὑπῆρχεν ἓν μοναστήριον, συνενοῦν τὰ παιδία τῶν καλλιτέρων οἰκογενειῶν τοῦ τόπου· τὸ δὲ οἰκογενειακὸν συμβούλιον, εὐκόλως ἔδωκε τὴν συγκατάθεσίν του νὰ βάλουν ἐκεῖ τὴν ὀρφανήν. Ἡ κυρία Μπρεβὰλ ἐπεφορτίσθη νὰνακοινώσῃ τὴν ἀπόφασιν ταύτην πρὸς ἐκείνην, ἡ ὁποία τόσον ἔμελλε νὰ λυπηθῇ ἐξ αὐτῆς.

«Ἀγαπητή μου, τῇ εἶπε, θὰ ἐρχώμεθα νὰ σε βλέπωμεν συχνὰ καί, κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἐξόδου, τὸ σπίτι μας θὰ εἶνε ἰδικόν σου.»

Κατόπιν, βλέπουσα ὅτι οὐδεὶς λόγος παραμυθίας ἴσχυε νὰ ἐμψυχώσῃ τὴν Ἀλίκην, ἡ ὁποία ἔκλαιεν ὁλονέν, τῇ ὡμίλησε δι' ἄλλης γλώσσης:

«Οἱ πρόγονοί σου, τῇ εἶπε, σοὶ ἔδωκαν τὸ παράδειγμα ζωῆς αὐταπαρνήσεως καὶ ἀφοσιώσεως. Οἱ ἄνδρες ὑπηρέτησαν τὸν Θεὸν καὶ τὴν Πατρίδα ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν μαχῶν ἢ ἐπὶ τῶν ἀπομεμακρυσμένων θαλασσῶν· αἱ δὲ γυναῖκες τῆς οἰκογενείας σου ἀφῆκαν εἰς ὅλην τὴν χώραν ὡραίας παραδόσεις ἡρωϊκῆς εὐσπλαγχνίας καὶ ἀγάπης, ἄλλαι εἰς τὸν οἰκιακὸν καὶ ἄλλαι εἰς τὸν μοναστικὸν βίον. Δι' ὅλους καὶ δι' ὅλας εἰμπορεῖς νὰ σεμνύνεσαι· ἀλλὰ τὸ αἷμά των ρέει εἰς τὰς φλέβας σου καὶ ἡ ζωή σου πρέπει νὰ εἶνε ἀξία ἐκείνων. Ἀλλὰ θὰ εἶνε, σ' ἐρωτῶ, ἂν ὑποχωρήσῃς σήμερον πρὸ τῆς δοκιμασίας τὴν ὁποίαν σοῦ ἐπιβάλλει ἡ θεία Πρόνοια; Τὸ θάρρος περιβάλλεται ποικίλας μορφάς· τὸ ἐπιδεικτικώτερον δὲν εἶνε πάντοτε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔχει πραγματικῶς τὴν μεγαλητέραν ἀξίαν. Ἔχεις ἀνάγκην θάρρους, γενναιότητος, διὰ νὰ ὑποστῇς σήμερον μίαν θυσίαν ἄνευ θορύβου. Ἀνακάλεσε ὅλα τὰ αἰσθήματα τῆς εὐγενοῦς σου γενεᾶς, ἀλλὸ πρὸ πάντων ζήτησε τὴν βοήθειαν καὶ τὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν θά σ' ἐγκαταλείψῃ. Εἰς αὐτὸν θὰ εὑρίσκῃς κάθε δύναμιν, ὅταν θὰ αἰσθάνεσαι ὅτι πλησιάζῃς νὰ ὑποκύψῃς ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἀνίας καὶ τῆς μελαγχολίας».

Ἡ Ἀλίκη, ἀκούουσα τὴν κ. Μπρεβάλ, εἶχεν ἀνυψώσῃ τὴν κεφαλήν, οἱ δὲ ὀφθαλμοί της, ἀκόμη δακρύβρεκτοι, μετέβαλλον ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔκφρασιν ἐφ' ὅσον αἱ σκέψεις, αἱ ὁποῖαι τῇ ὑπεβάλλοντο, εἰσέδυον εἰς τὴν ψυχήν της. Ἡ φυσικὴ εὐστάθεια τοῦ χαρακτῆρός της ἀφυπνίσθη, καί, ἡ κόρη λαβοῦσα τὰς χεῖρας τῆς μόνης φίλης τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὸν κόσμον, τὴν εὐχαρίστησε θερμῶς διὰ τοὺς ὡραίους της λόγους.

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν κηδείαν τῆς μαρκησίας, ἡ ἐγγονή της εἰσήρχετο ὡς ὑπότροφος εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Δινάν, μετὰ λύπης ἀφίνουσα τὸ δωμάτιον ὅπου ἐπί τινας ἡμέρας εἶχε φιλοξενηθῆ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ συμβολαιογράφου. Ἦτο αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ δωμάτιον τὸ ὁποῖον κατεῖχε πρότερον ἡ Εὐτυχία. Ἡ ἀνάρρωσις τῆς Λίνας τῇ εἶχεν ἐπιτρέψῃ νὰ το κενώσῃ, ὥστε νὰ ἠμπορέσουν νὰ το προσφέρουν τώρα εἰς τὴν ὀρφανήν.

Τὰ παράθυρα λοιπὸν τοῦ Πύργου τοῦ Ροσμπριζὲ εἶνε ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου κεκλεισμένα· ἐκ τῶν ὑπηρετῶν δὲν ἀπομένουν παρὰ ὁ Πέτρος καὶ ἡ σύζυγός του, τοὺς ὁποίους ἐκράτησαν διὰ νὰ τὸν φυλάττουν. Ἡ σιωπὴ ἐκεῖ βασιλεύει...

Δύο γυναῖκες γραῖαι, κύπτουσαι ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐτῶν καὶ τοῦ φορτίου των, βαδίζουσι κατὰ μῆκος τῆς παραλίας,

κάτωθεν τῆς Μανωλίας, συνομιλοῦσαι.

«Τί ἄγριά που εἶνε σήμερα ἡ θάλασσα» λέγει ἡ μία. «Ἰδὲς μαυρίλα καὶ κακὸ ἐκεῖ κάτω. Ὁ Θεὸς νὰ εὐσπλαγχνισθῇ τοὺς καϊμένους τοὺς ναυτικούς! Μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ ἀποψινὴ νύχτα θὰ κάμῃ πολλὲς χῆρες καὶ ὀρφανά.

— Ἀλήθεια, ἀπεκρίθη ἡ ἄλλη. Φυσᾷ σὰν ἐκείνη τὴ βραδυά που ἡ βάρκα τοῦ παιδιοῦ μου ἔπεσεν. Ἐπάνω 'ς αὐτὸ τὸ βράχο ἐδῶ καὶ ἔγινε χίλια κομμάτια καί το ἔρριξε καταματωμένο 'ς τὴν ἄμμο. Τὸ παιδάκι μου! χωρὶς τὴ βοήθεια τῆς Παναγιᾶς θὰ ἐχάνουνταν χωρὶς ἄλλο. Γιὰ τοῦτο, ἀπὸ τότε, κάθε χρόνο, τὴν ἴδια μέρα, τῆς πηγαίνω 'ς τὴν ἐκκλησιὰ ἕνα κερί. Τρία χρόνια εἶνε περασμένα... ἦταν λίγον καιρὸ πρὶν ἔλθῃ ἡ οἰκογένειά που κατοικεῖ ἐκεῖ ἐπάνω. Καλοὶ ἄνθρωποι, μὰ τὴν ἀλήθεια!

— Ἄ, ναί, καλοὶ ἄνθρωποι, ὑπέλαβεν ἡ πρώτη, μὲ ὅλο τὸ κοπάδι τῶν ἀράπηδών που ἔχουν. Τί νὰ σου 'πῶ! ἀκόμη δὲν μπόρεσα νὰ συνειθίσω τὰ μοῦτρα αὐτῶν τῶν χριστιανῶν καὶ σταυροκοποῦμαι, σὰν τους βλέπω, σὰν νἄβλεπα τὸ διάβολο! Τὴν πρώτη φορά που εἶδα τὸ μικρὸ ἐκεῖνο κοριτσάκι πού το λέγουν πριγκήπισσα Ροζετάβα...

— Καλὲ τί λές! διέκοψεν ἡ ἄλλη. Ροζάλβα θὲς νὰ 'πῇς, ἡ καλλίτερα Εὐτυχία. Ἔτσι την κράζει ἡ θεία της.

— Τέλος πάντων, Ροζάλβα ἢ Εὐτυχία, αὐτὸ μοῦ εἶνε ἀδιάφορον. Τὴν πρώτην φορά πού την εἶδα νὰ κοινωνήσῃ καὶ βγαίνοντας ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία νὰ φιλήσῃ τὴ γρηᾶ μαύρη, τί νὰ σοῦ 'πῶ, μοῦ ἐφάνη σὰν ἄγγελος τοῦ Παραδείσου νὰ φιλῇ τὸν Σατανᾶ, Θέ μου καὶ συχώρεσέ με...»

Οὕτω συνομιλοῦσαι αἱ ἀγαθαὶ γερόντισσαι ἐτράπησαν πρὸς ἓν μονοπάτιον ἑλικοειδὲς ὑπεράνω τοῦ βράχου καὶ ἐξηφανίσθησαν, ἐν ᾧ εἰς τὸν ἐξώστην τῆς ἐπαύλεως Μανώλιας ἐπεφαίνετο ἀκριβῶς ἡ κόρη, περὶ τῆς ὁποίας ὡμίλουν.

Ἐψήλωσε πολὺ εἰς διάστημα δύο ἐτῶν ἡ πριγκήπισσα Ροζάλβα καὶ χάρις εἰς τὴν κρεολικήν της φύσιν, ἐφαίνετο ἀκόμη μεγαλειτέρα, ἢ ὅσον θὰ ἐφαίνετο μία Εὐρωπαία μὴ συμπληρώσασα ἀκόμη τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας της. Ἐν τούτοις ἡ κόμη της ἐκυμάτιζεν ἀκόμη εἰς μακροὺς πλοκάμους, μὲ τὸν θύσσανον τῶν ἀργυροχρόων τριχῶν, ἐκείνην τὴν ἄσπρην τοῦφαν, ἡ ὁποία τόσον ἐσκανδάλιζε τοὺς ἀγαθοὺς κατοίκους τῆς Βρεττάνης. Φαντασθῆτε! διέδιδον ὅτι ἡ κουρουκοῦ τῆς πριγκηπίσσης Ροζάλβας ἦτο πτηνὸν μαγικὸν καὶ ὅτι μίαν φορὰν ὁ μικρά του κυρία ἐπέταξε μαζί του τόσον ὑψηλά, ὥστε ἡ ἀκτὶς ἑνὸς ἄστρου ἐξέβαψε μίαν τοῦφαν ἀπὸ τὰ μαῦρα της μαλλιά. Ὁ μῦθος οὗτος ἐφάνη τόσον πιστευτὸς εἰς μίαν ἀπλοϊκὴν γυναῖκα, σύζυγον ἁλιέως, ὥστε διετείνετο ὅτι τὴν νύκτα ἡ κόμη τῆς Ροζάλβας ἔφεγγε εἰς τὸν τόπον, ὅπου τὴν ἡμέραν ἐφαίνοντο αἱ λευκαὶ τρίχες!

Ἐν τούτοις ἡ Εὐτυχία ἐξηκολούθει τοὺς μακροὺς περιπάτους της ἀνὰ τὴν ἀκτήν, ὅπου τόσον τὴν εἴλκυεν ἡ θάλασσα, προπάντων ὅταν ἦτο τρικυμιώδης. Ἀλλ' ἡ τακτική της ζωὴ μετεβλήθη κατά τι. Ἤρχισε τώρα τὰ μαθήματα. Ἡ θεία της κατέστρωσεν ἓν πρόγραμμα, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἐνεγνώριζε βέβαια τὸ Πανεπιστήμιον, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ μόνον κατάλληλον διὰ τὸ πνεῦμα, τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰς διαθέσεις τῆς ζωηρᾶς καὶ τόσον ρεμβώδους μαθητρίας. Τὴν Εὐτυχίαν εἴλκυεν ἰδίως ἡ ἱστορία καὶ ἡ γεωγραφία. Εἰς τὰ ἄλλα μαθήματα καὶ ἰδίᾳ εἰς τὴν ἀριθμητικήν, ἡ ὁποία αὐτόχρημά την ἐρόβιζε, δὲν ἦτο τόσον ἐπιμελής.

« Ἡ Ἀλίκη ἔκλαιε μὲ πύρινα δάκρυα » (Σελ. 58, στήλ. α')

Τὰς μετὰ τῆς οἰκογενείας Μπρεβὰλ σχέσεις της διετήρησεν ἀκμαιοτάτας. Ἡ θεία της, ἡ ὁποία, ἐννοεῖται, ἔμεινεν εἰς τὸ Δινάρ, ἀναβαλοῦσα καὶ πάλιν τὴν εἰς Βάννας ἐπιστροφήν της, ἠγόρασεν ἓν ἀμάξιον καὶ μετέβαινε συχνότατα εἰς τὸ Δινάν. Τὴν ἠκολούθει πάντοτε σχεδὸν ἡ Εὐτυχία. Μετὰ τῆς Λουκίας Μπρεβὰλ εἶχε συνδεθῆ διὰ στενοτάτης φιλίας. Τὴν ἠγάπα καὶ συγχρόνως την ἐσέβετο. Ἦτο τόσον καλή, τόσον φρόνιμη, τόσον ἀφοσιωμένη εἰς τὸ καθῆκόν της! Μόνον ὅτι ἐφαίνετο πολὺ λυπημένη διὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἀδελφοῦ της. Τῷ ὄντι, ὁ Μάξιμος εἶχεν ἀφήσῃ τὸ Δινὰν μετὰ τὰς διακοπὰς καὶ εὑρίσκετο τώρα εἰς Παρισίους, ἐργαζόμενος σοβαρῶς καὶ πάντοτε ἔχων ὑπ' ὄψει του τὸ Σαὶν-Σύρ. Δεκαεξαετοῦς ἤδη, ὅπως δεκατετραετοῦς, τὸ μόνον του ὄνειρον ἦτο νὰ γίνῃ στρατιωτικός.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΠΟΓΓΑΛΙΕΙΑ

Πατρὶς τῶν σπόγγων εἶνε ἡ Μεσόγειος θάλασσα καὶ ἰδίως τὰ παράλια τῆς βορείου Ἀφρικῆς καὶ Συρίας. Καὶ ἀλλαχοῦ παράγονται σπόγγοι, ὡς ἐν Ἀμερικῇ, ἀλλὰ πολὺ κατωτέρας ἀξίας.

Ἡ τιμὴ τῶν σπόγγων εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὴν ποιότητά των. Τὸ ψιλὸ σφουγγάρι, τὸ καὶ πολυτιμότερον, τιμᾶται συνήθως 35—45 δρ. τὴν ὀκάν, τὸ χονδρὸν 25—35 δρ.

Τὴν σπογγαλιείαν ἐξασκοῦσιν κάτοικοι τῆς Ὕδρας, τῆς Αἰγίνης, καὶ ἄλλων ναυτικῶν νήσων τῆς Ἑλλάδος, ὁμοίως δὲ καὶ οἱ Καλύμνιοι καὶ Συμαῖοι κ.τ.λ.

Ἡ σπογγαλιεία μέχρι πρὸ τριάκοντα ἐτῶν διενηργεῖτο διὰ τῶν δυτῶν· τῶν σπογγαλιευτικῶν σαγηνῶν καὶ τῶν καμάκων. Τῷ 1865 ὅμως ἐφευρέθη ἡ καταδυτικὴ μηχανή, καὶ ἔκτοτε ἡ σπογγαλιεία διενεργεῖται κατὰ τὸ πλεῖστον δι' αὐτῆς.

Αἱ προπαρασκευαὶ τῶν σπογγαλιευτικῶν πλοίων γίνονται τὸν Φεβρουάριον ἢ Μάρτιον. Τὸν Ἀπρίλιον ἢ Μάϊον εἶνε ἕτοιμα πρὸς ἀναχώρησιν. Ἱερεὺς διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς κρατῶν σταυρὸν καὶ διὰ τῆς ἄλλης κλωνίον βασιλικοῦ ἁγιάζει τὸ πλοῖον, ἐν ᾧ περὶς αὐτοῦ οἱ ναῦται προσεύχονται μετ' εὐλαβείας νὰ κατευοδώσῃ αὐτοὺς ὁ Ὕψιστος εἰς τὸ κινδυνῶδες ταξείδιόν των.

Ἔξω εἰς τὴν παραλίαν αἱ σύζυγοι, αἱ μητέρες καὶ ἀδελφαὶ τῶν ναυτῶν, ἐνίοτε καὶ οἱ λευκότριχες πατέρες, προσεύχονται ἐπίσης καὶ συνενοῦσι τὰς εὐχάς των.

Τέλος δίδεται τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως.

Μισοανοίγονται τὰ πανία, ἀνασύρεται ἡ ἄγκυρα, τὸ πλοῖον διευθύνεται πρὸς τὸ πέλαγος. Οἱ ἐπὶ τῆς παραλίας ἱστάμενοι παρακολουθοῦσι τὸ πλοῖον διὰ τῶν βλεμμάτων των, τὸ προπέμπουσι μὲ τὰς θερμὰς εὐχάς των· περιμένουσιν ἐκεῖ ἕως ὅτου μικρυνόμενον ὁλονὲν μεταβληθῇ εἰς λευκὸν σημεῖον καὶ ἐξαφανισθῇ ἐντελῶς εἰς τὸν ὁρίζοντα· Αἱ σύζυγοι, αἱ μητέρες, αἱ ἀδελφαὶ ἐπιστρέφουσι τότε εἰς τὴν οἰκίαν, ἡ καρδία των εἶνε βαρεῖα· ἡ οἰκία τοις φαίνεται μελαγχολικὴ τώρα...

Μετὰ πλοῦν πέντε, ἕξ, ἢ καὶ περισσοτέρων ἡμερῶν οἱ σπογγαλιεῖς φθάνουσιν εἰς τὰ παράλια τῆς βορείου Ἀφρικῆς, τῆς Συρίας, τῆς Κρήτης, τῆς Κύπρου. Ἀφ' οὗ δ' ἀναπαυθῶσι δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ἀρχίζουσι τὸ ἔργον των.

Ἅμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου πλέουσι πρὸς εὕρεσιν σπογγοφόρου τόπου, ὅστις

κοινῶς ὀνομάζεται ὑπ' αὐτῶν σκαλί.

Μολονότι ἡ χρῆσις τῆς καταδυτικῆς μηχανῆς διεδόθη μεγάλως, ἐν τούτοις ὅμως ἡ σπογγαλιεία διενεργεῖται ἀκόμη καὶ διὰ τῶν δυτῶν.

Ὁ δύτης φέρων κρεμασμένην ἀπὸ τὸν τράχηλον δικτυωτὴν σπογγοδόχην, ἀφ' οὗ εἰσπνεύσῃ ἀρκετὴν ποσότητα ἀέρος πίπτει ἀπὸ τοῦ καταστρώματος εἰς τὴν θάλασσαν· εἰς τὰς χεῖράς του κρατεῖ κωνοειδῆ πλάκα ἐκ λευκοῦ μαρμάρου βάρος 8—10 ὀκάδων, ἔχουσαν εἰς τὴν κορυφὴν ὀπὴν εἰς τὴν ὁποίαν εἶνε περασμένον μικρὸν σχοινίον· ὑπὸ τὸ βάρος τῆς πλακὸς ὁ δύτης καταβαίνει μετὰ μεγάλης ταχύτητος εἰς βάθος 20—35 ὀργυιῶν· ἐκεῖ, θέτων τὴν πλάκα κάτω ἀπὸ τὴν ἀριστερὰν μασχάλην, κινεῖται διὰ τῶν ποδῶν καὶ τῆς δεξιᾶς χειρὸς· φθάνει εἰς τοὺς σπόγγους, τοὺς ξερριζόνει καὶ τους θέτει εἰς τὴν σπογγοδόχην.

Ἅμα πλησιάσῃ νὰ ἐξαντληθῇ ὁ ἀὴρ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀναπνεύσῃ, ἀφ' οὗ θέσῃ τὴν πλάκα ὑπὸ τοὺς πόδας του σείει ἰσχυρῶς τρεῖς φορὰς τὸ μακρὸν σχοινίον, οἱ δ' ἐπὶ τοῦ πλοίου ναῦται σύρουσιν αὐτὸν ἐπάνω μετὰ μεγάλης ταχύτητος. Μετὰ τὸν πρῶτον δύτην καταβαίνει ὁ δεύτερος κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον.

Τὸ πλήρωμα ἑκάστου σπογγαλιευτικοῦ πλοίου ἀποτελεῖται συνήθως ἀπὸ πέντε δύτας, δυὸ κωπηλάτας καὶ ἕνα ναυτόπαιδα.

Διὰ καμάκων ἁλιεύονται οἱ σπόγγοι μόνον ὑπὸ τῶν ἐν Ὕδρᾳ καὶ Ἑρμιονίδι. Οἱ δὲ διὰ τῆς σαγήνης, κοινῶς καγκάσας, ἁλιεύοντες αὐτοὺς ῥίπτουσι τὴν σαγήνην εἰς τὴν θάλασσαν, ἐν ᾧ δὲ τὸ πλοῖον πελαγοδρομεῖ τὸ μηχάνημα τοῦτο ξεριζόνει τοὺς σπόγγους τοὺς ὁποίους εὕρῃ πρὸ αὐτοῦ καὶ τους ἐναποθέτει εἰς τὸν σάκκον του.

Ἡ καταδυτικὴ μηχανὴ συνίσταται εἰς ἓν εἶδος πανοπλίας τὴν ὁποίαν φορεῖ ὁ δύτης. Ἡ περικεφαλαία του ἔχει ἐμπρὸς τρεῖς διόπτρας ἐκ παχυτάτου κρυστάλλου καὶ πρὸς τὰ ἄνω ὀπὴν ἐκ τῆς ὁποίας ἀρχίζει μακρὸς καὶ στερεὸς σωλὴν ἐκ καουτσούκ, ὅστις συγκοινωνεῖ πρὸς ἀεραντλίαν εὑρισκομένην ἐπὶ τοῦ πλοίου· διὰ τῆς ἀεραντλίας ταύτης ἀποστέλλεται εἰς τὸν δύτην ἀὴρ εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης. Ὁ μηχανικὸς δύτης πρὶν καταδυθῇ λαμβάνει σπογγοδόχην πολὺ μεγαλειτέραν τῆς τῶν κοινῶν δυτῶν καὶ κάμακα πρὸς ὑπεράσπισίν του. Ὁ τοιοῦτος δύτης ἂν μὲν ἡ θάλασσα ἔχει βάθος ὀλιγώτερον τῶν εἴκοσι ὀργυιῶν ἠμπορεῖ, νὰ μείνῃ ὑπὸ τὸ ὕδωρ ἡμίσειαν ὥραν καὶ πλέον, ἂν δὲ ἀνώτερον τῶν εἴκοσι, δέκα καὶ δεκαπέντε λεπτά, ἐν ᾧ ὁ ἄνευ μηχανῆς δύτης, μόνον 4 καὶ σπανιώτατα 5 λεπτὰ δύναται νὰ μείνῃ ἐντὸς τοῦ ὕδατος.

Τὰ διάφορα θαλάσσια θηρία παρέρχονται ἔντρομα πλησίον τοῦ μηχανικοῦ δύτου, ἡ δὲ στίλβουσα χαλκίνη περικεφαλαία καὶ αἱ ἀπαστράπτουσαι κρυστάλλινοι διόπτραι τρέπουσιν αὐτὰ εἰς φυγήν. Οὐδ' αὐτὸς ὁ καρχαρίας τολμᾷ νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ δύτου, ἀλλὰ καὶ ἂν συμβῇ ποτὲ τοῦτο, ὁ δύτης διὰ τοῦ κάμακος ἀποκρούει τὸν κίνδυνον.

Οἱ μόνοι οἵτινες δὲν διατρέχουσι κανένα κίνδυνον ἐργαζόμενοι εἶνε οἱ διὰ τῆς σαγήνης σπογγαλιεῖς, ἀλλὰ τὰ κέρδη αὐτῶν εἶνε σχετικῶς ὀλίγα· διότι οἱ σπόγγοι φυόμενοι εἰς τὰς παραλίας καὶ τοὺς σκοπέλους εἶνε σπάνιοι εἰς τὰ μεγάλα βάθη ὅπου μόνον δύναται νὰ ἐνεργήσῃ ἡ σαγήνη.

Φοβερὸς εἶνε ὁ κίνδυνος τῶν ἁπλῶν δυτῶν. Ἐν ᾧ εὑρίσκονται εἰς τὸν πυθμένα ὄχι σπανίως καταλαμβάνονται ὑπὸ σκοτοδίνης καὶ τότε ἀποθνήσκουσιν ἐκεῖ κάτω ἐξ ἀσφυξίας. Θαλάσσια θηρία ὡς καρχαρίαι, μύραιναι καὶ ἄλλα καταβροχθίζουσιν αὐτούς. Πολλοὶ δύται καταληφθέντες ὑπὸ τρόμου ἐκ τῆς θέας των εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, ἀφ' οὗ ἀνεσύρθησαν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἔμειναν ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἄλαλοι.

Ἡ καταδυτικὴ μηχανὴ προφυλάσσει μὲν ἀπὸ τοὺς κινδύνους τούτους ἀλλὰ γίνεται αἰτία ἄλλων· πολλοὶ πάσχουσι παραλύσεις τῶν ποδῶν καὶ τῶν χειρῶν, ἄλλοι ἀφασίαν, ἄλλοι δὲ εὑρίσκουσιν ὀδυνηρὸν καὶ φρικωδέστατον θάνατον ἐξ ἀσφυξίας.

Οἱ σπόγγοι ἀφ' οὗ τελειώσῃ ἡ ἐργασία τῶν δυτῶν καθαρίζονται, πατούμενοι διὰ τῶν ποδῶν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος· ἔπειτα περῶνται εἰς λεπτὸν σχοινίον καὶ πλύνονται ἐπανειλημμένως εἰς τὴν θάλασσαν, ἕως οὗ ἐξέλθῃ ἐντελῶς ἀπὸ τοὺς πόρους ὁ ἐντὸς αὐτῶν χυλώδης χυμός.

Ἡ σπογγαλιεία διαρκεῖ ἓξ ἢ ἑπτὰ μῆνας, ἀπὸ τοῦ Ἀπριλίου μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου.

Τότε ἔρχεται ἡ γλυκεῖα ὥρα της εἰς τὴν πατρίδα ἐπανόδου. Οἱ ξενιτευμένοι ἀνυπομονοῦσι νὰ ῥιφθῶσιν εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν οἰκείων των, οἵτινες τους ἀναμένουσι μετ' ἀγωνίας.

Ὅταν ἐμφανισθῇ μακρόθεν σπογγαλιευτικὸν πλοῖον μεγάλη συγκίνησις κατέχει τὰς καρδίας. Τί πλοῖον εἶνε; ἐπέστρεψε ζῶν ὁ ἰδικός των; ἡ χαροποιὰ εἴδησις μεταδίδεται εἰς τὰς οἰκογενείας τοῦ πλοιάρχου καὶ τῶν ναυτῶν ὑπὸ παιδίων, τὰ ὁποῖα ἀνταμείβονται διὰ τὴν εὐχάριστον εἴδησιν τὴν ὁποίαν ἔφερον τρέχοντα.

Αἱ ἡμέραι τῆς ἐλεύσεως τῶν σπογγαλιέων εἰς τὰς πατρίδας των εἶνε ἡμέραι χαρᾶς· αἱ μελαγχολικαὶ οἰκίαι ἀναλαμβάνουσι ζωήν· ἄσματα καὶ ἦχοι μουσικῆς πληροῦσι τὰς ὁδούς· πρέπει νὰ λησμονηθῶσιν οἱ τόσοι κίνδυνοι· ἀλλὰ κάπου κάπου οἰκία τις μένει κατάκλειστος· οἱ ἐν αὐτῇ θρηνοῦν ἀπαρηγόρητα καὶ φοροῦν μαῦρα· ὁ ἰδικός των δὲν ἐπέστρεψε, δὲν τραγουδεῖ εἰς τοὺς δρόμους ὁ ἰδικός των· ἔμεινε διὰ παντὸς εἰς τὰ σκοτεινὰ βάθη τῆς ἀγγώστου θαλάσσης, μακρὰν τῆς ἀγκάλης, μακρὰν τῶν φιλημάτων τῶν προσφιλῶν του ὄντων!..

ΦΙΛΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΨΑΡΑ

Ὁ Σῖμος, ὁ γέρων ψαρᾶς, φέρων εἰς τὴν ῥάχιν του δεμάτιον ξύλων, ἐπήγαινεν εἰς τὴν πτωχικήν του καλύβην ἀπὸ τὸν δρόμον ὅστις ἦτο πλησίον τῆς θαλάσσης. Κουρασμένος δὲ διήρχετο πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Ἀναστάση, τοῦ γεωργοῦ, ὅστις ἰδὼν τὸν ψαρᾶν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν του καὶ εἶπε:

— Ποῦ τα εὑρῆκες τὰ ξύλα; Τὰ ξύλα δὲν εἶνε ἰδικά σου! Τἄκλεψες ἀπὸ τὸ χωράφι μου!..

Ὁ γέρων Σῖμος εἶπε:

— Ὄχι, δὲν τἄκλεψα.

— Τὰ ψέμματα δὲν περνοῦν σ' ἐμένα· χθὲς ἔκοψα ἕνα σωρὸ δένδρα 'ς τὸ χωράφι μου. Τὰ βρῆκες ἕτοιμα κομμένα καὶ τα φορτώθηκες. Ἄφησέ τα χάμου!

— Ὄχι, σοῦ λέγω, τὰ μάζεψα κλαδὶ κλαδί, μὲ τόσο κόπο!

— Ψέμματα λές, γέρο. Ἄφησε τὰ ξύλα, σοῦ λέγω!

— Δὲν βλέπεις πῶς εἶνε μικρὰ μικρὰ κλαδιά, ἀπ' αὐτὰ ποῦνε σκόρπια 'ς τὸ δρόμο παντοῦ, κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα;

— Τἄκλεψες! Δὲν τ' ἀκούω ἐγὼ αὐτά.

Καὶ μὲ ὁρμὴν ἥρπασεν ὁ Ἀναστάσης τὸ φορτίον ἀπὸ τὴν ῥάχιν τοῦ γέροντος καὶ ἔρριψεν αὐτὸ εἰς τὴν θάλασσαν τῆς ὁποίας τὰ κύματα παρέλαβον καὶ ἐσκόρπισαν καὶ παρέσυρον τὰ ἐλαφρὰ κλαδία.

— Τώρα, τράβα 'ς τὴν καλύβα σου! εἶπεν ὁ Ἀναστάσης μὲ κακεντρέχειαν.

Ὁ Γεροσῖμος ἀφ' οὗ παρηκολούθησε μὲ λυπηρὸν βλέμμα τὰ ξύλα του, ἀπεμακρύνθη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του εἶχεν ἀναβῇ ἓν δάκρυ.

Παρῆλθον δύο ἑβδομάδες.

Ἡμέραν τινὰ ὁ υἱὸς τοῦ Ἀναστάση, ὁ μονογενὴς καὶ χαϊδεμμένος υἱός του, εἶδεν εἰς τὴν ἀκρογιαλιὰ μίαν βάρκαν καὶ ἐμβῆκε μέσα.

Ὁ Γεροσῖμος ἦτο ἐκεῖ πλησίον· εἶχεν ἀπλωμένα ἐπάνω εἰς τὴν ἀμμοστρωμένην ἀκρογιαλιὰν τὰ δίκτυά του καὶ τα ἐπιδιόρθωνε.

— Μὴν παίζῃς μὲ τὲς βάρκες, παιδί μου, τῷ λέγει.

— Σὺ κύτα τὴ δουλειά σου· μήπως θαρρεῖς πως ἡ βάρκες εἶνε σὰν τὰ ξύλα σοῦ πού τα παίρνει ἡ θάλασσα καὶ φεύγει;

Ὁ γέρων ψαρᾶς δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλ' ἀνεστέναξε μόνον καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ἐργασίαν του.

Τὸ παιδίον γλῶσσαν εἶχεν, ὅπως βλέπετε, καὶ μὲ τὸ παραπάνω, βάρκαν ὅμως δὲν ἤξευρε νὰ κυβερνᾷ. Ἀπεμακρύνθη, ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν παραλίαν, ἀλλ' ἐνῷ ἐκωπηλάτει ἐλύθη ἡ τροπωτήρα (τὸ σχοινὶ τοῦ σκαλμοῦ) καὶ ἡ κώπη ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν· ἐπειδὴ δὲ ἡ βάρκα ἔτρεχε, τὸ παιδίον διὰ νὰ την προφθάσῃ ὥρμησεν εἰς τὴν πρύμην καὶ ἔκυψε βιαστικὰ νὰ την ἁρπάσῃ, ἀλλ' ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν καὶ ἔπεσε μὲ τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὅταν ἀνέβη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἔβαλε τὰς φωνάς:

— Πνίγομαι! Βοήθεια!

Καιρὸς ἀναβολῆς δὲν ὑπῆρχε. Μετ' ὀλίγον τὸ παιδίον θὰ ἦτο νεκρὸν καὶ τὰ κύματα θὰ ἐξέβραζον εἰς τὴν παραλίαν τὸ πτῶμά του.

Αὐτὸ ἐσκέφθη καὶ ὁ Γεροσῖμος καὶ ὥρμησεν εἰς τὴν θάλασσαν· ἐνθυμήθη τὰ παληά του, ἀνεῦρε τὴν παλαιάν του δύναμιν καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὅτε τὸ παιδίον ἀνέβη καὶ πάλιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, τὸ ἥρπασεν ἀπὸ τὰ μαλλιά.

— Κράτα με ἀπὸ τὸν ὦμον! εἶπε.

Σύρων μαζὶ τὸ παιδίον, διηυθύνθη πρὸς τὴν βάρκαν, ἀνεβίβασεν εἰς αὐτὴν τὸ παιδίον, ἀνέβη καὶ αὐτός· κινῶν δὲ τὴν βάρκαν διὰ τῆς μιᾶς κώπης ἀπὸ τὴν πρύμην ἐπῆγε πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἔπλεεν ἡ πεσοῦσα κώπη, τὴν παρέλαβε καὶ μετά τινα λεπτὰ ἦτο εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν.

Πλῆθος εἶχε συναθροισθῇ ἐκεῖ· μεταξὺ τῶν ἄλλων ἦτο καὶ ὁ Ἀναστάσης, ὁ πατὴρ τοῦ παιδίου.

— Πάρε τὸ παιδί σου, Ἀναστάση, τῷ εἶπεν ὁ Γεροσῖμος· δὲν ἔπαθε τίποτε.

Ὁ Ἀναστάσης δὲν ἐτόλμα νὰ τον ἀτενίσῃ εἰς τὸ πρόσωπον καὶ ἐσιώπα χαμηλωμένον ἔχων τὸ βλέμμα του ἐξ ἐντροπῆς.

— Πᾶμε πρὸς τὸ σπίτι! εἶπε τέλος πρὸς τὸν γέροντα ψαρᾶν.

Πρὸ τῆς οἰκίας του, μὲ πολλὴν συγκίνησιν, καὶ μὲ δάκρυα τὰ ὁποῖα ἔβρεχον τὰς ἡλιοκαεῖς παρειάς του, εἶπεν ὁ Ἀναστάσης:

— Γεροσῖμο, συχώρεσέ με.

— Σὲ τί νὰ σε συχωρέσω, Ἀναστάση; εἶπεν ὁ Γεροσῖμος.

— Σοῦ φέρθηκα μὲ τὴν μεγαλείτερη ἀπονιὰ τοῦ κόσμου καὶ σὺ μοῦ ἐγλύτωσες τὸ παιδί μου, τὸ μονάκριβο παιδί μου.

— Σοῦ ἀποπλήρωσα ὅ,τι μου ἔκαμες.

— Μὲ καλωσύνη, Γεροσῖμο, μὲ καλωσύνη ἀποπλήρωσες τὴν ἀσπλαχνία καὶ τὴν ἀδικία μου.

— Αἴ, ἔτσι δὲν πρέπει νὰ ἐκδικῆται κάθε θεοφοβούμενος ἄνθρωπος;

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

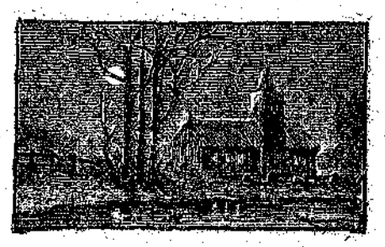

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 53]

— Εἶσαι πολὺ κακὸς ἄνθρωπος, εἶπε μὲ διακεκομμένην φωνὴν ὁ Βερτῖνος. Εἶσαι μοχθηρός, θρασύδειλος. Ἐπειδὴ φαίνεσαι ἰσχυρὸς καταχρᾶσαι τῆς δυνάμεώς σου.

— Δίδεις πολλὴν ἐλευθερίαν εἰς τὴν γλῶσσάν σου, βρωμερὲ κατεργάρη, εἶπε μανιωδῶς ὁ φύλαξ. Ἀλλὰ θὰ ἰδοῦμε τί θὰ κάμῃς ὅταν σε κλείσω, καὶ σε τιμωρήσω ὅπως ξέρω ἐγώ.

Ὁ Βερτῖνος συνέστειλε τὰ χείλη διὰ νὰ μὴ ὁμιλήσῃ.

— Θὰ ἔκλεψες, φαίνεται, τὰ ἐνδύματα κανενὸς κυρίου, ὅπως ἔκλεψες καὶ τὸν φασιανόν. Ἀλλὰ δέν μου λές, παρακαλῶ, διατί δὲν ἔπαιρνες καὶ κανένα ζεῦγος ὑποδήματα νὰ μὴν εἶσαι γυμνόπους;

Ὁ Βερτῖνος δὲν ἀπήντα.

— Ἂν του εἴπω τίποτε, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, θὰ ἀνακαλύψῃ ἀμέσως ὅτι δὲν εἶμαι ἐγὼ που ἐσκότωσα τὸν φασιανόν. Ἀλλὰ δέν μου λές, παρακαλῶ, διατί δὲν ἔπαιρνες καὶ κανένα ζεῦγος ὑποδήματα νὰ μὴν εἶσαι γυμνόπους;

Ὁ Βερτῖνος δὲν ἀπήντα.

— Ἂν του εἴπω τίποτε, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, θὰ ἀνακαλύψῃ ἀμέσως ὅτι δὲν εἶμαι ἐγὼ που ἐσκότωσα τὸν φασιανόν. Ἀλλὰ δέν μου λές, παρακαλῶ, διατί δὲν ἔπαιρνες καὶ κανένα ζεῦγος ὑποδήματα νὰ μὴν εἶσαι γυμνόπους;

Ὁ ἥλιος συρόμενος τώρα ὄπισθεν τῆς δύσεως ἔρριπτε μόνον λευκὴν ἀργυρᾶν λάμψιν ἐκεῖ πέραν ἐπὶ τῆς θαλάσσης.

Ὁ Βερτῖνος ἦτο ὠχρότατος καὶ ἡ καρδία του ἔπαλλε βιαίως. Ἤρχισε νὰ πεινᾷ ἀφορήτως.

Ἐν τοσούτῳ ἤντλησε θάρρος καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, παραπαίων καὶ μόλις δυνάμενος νὰ κρατηθῇ εἰς τοὺς πόδας του. Εἶχεν ἀρκετὴν γενναιοψυχίαν ὥστε νὰ μὴ ζητήσῃ χάριν ἀπὸ τὸν σκληρὸν ἐκεῖνον ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἀναπαρίστα εἰς τὴν φαντασίαν του ὡς Νέρωνα, ἢ Ριχάρδον Γ', ἢ δράκοντα ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ὁποίους συχνὰ συνήντα εἰς τὰ παραμύθια τῆς τροφοῦ τοῦ Δεβόρρας.

Εὐτυχῶς διὰ τὰ πληγωμένα του πόδια, ἡ ὁδὸς τὴν ὁποίαν ὁ δράκος τον ἠνάγκαζε νὰ βαδίζῃ ἦτο ὁμαλωτάτη καὶ χλοοβριθής. Μολοντοῦτο ἐχώλαινεν ἀρκετὰ καὶ ἐπαλαιπωρήθη μέχρις ὅτου φθάσῃ εἰς τὸ μικρὸν οἴκημα τοῦ φύλακος.

Εἰς τὸ βαρὺ βῆμα τοῦ Γεωργίου μία γυνὴ ἀπολουθουμένη ὑπὸ πολλῶν παιδίων ἐφάνη εἰς τὴν θύραν.

— Καλὲ τί εἶνε αὐτὸ πού μας φέρνεις, Γεώργιε;

— Εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς Ῥάδλυ, ἐκραύγασεν ὁ Γεώργιος. Ἐπὶ τέλους τον ἔπιασα τὸν κατηραμένον.

— Αὐτὸς εἶνε ὁ Ῥάδλυ; εἶπεν ἡ γυνή.

— Ναί, αὐτός, αὐτός! Τοῦ ἠύρα μάλιστα εἰς τὰς χεῖρας ἕνα φασιανόν.

— Μπᾶ, μπᾶ! ἔλεγε μετ' ἐκπλήξεως ἡ σύζυγος.

— Αὐτὴ τὴ νύχτα θά τον κλείσω εἰς τὸν ὀρνιθῶνα καὶ αὔριο τὸ πρωὶ ἐνωρὶς θά τον ὁδηγήσω ἔμπροσθεν τοῦ σὶρ Ἐρρίκου. Ἔλα, ἐμπρός, κάμετέ μου τόπον νά τον κλείσω ἀμέσως.

Ὁ Βερτῖνος ἐκύταξε τὸν Γεώργιον κατὰ πρόσωπον.

— Δὲν ἐνέχομαι καθόλου εἰς τὸν θάνατον τοῦ φασιανοῦ, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴν ἀσθενῆ ἀλλὰ σταθερόν. Ἀπατᾶσθε. Ἐγὼ εἶμαι ὁ λόρδος Ἀβιγτών.

— Κλεῖσε τὸ στόμα σου, ἂν δὲν θέλῃς νὰ 'ς τὸ κλείσω ἐγώ, ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος βλασφημῶν. Ἦτο ἠγανακτημένος ἀπὸ τὴν ἀναίδειαν τοῦ ὑποτιθεμένου Ῥάδλυ.

Καὶ χωρὶς ἄλλην λέξιν ἥρπασε τὸν μικρὸν κόμητα ἐκ τοῦ περιλαιμίου καὶ τον ὤθησεν ἐντὸς τοῦ ὀρνιθῶνος, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ του εἶχεν ἀνοίξῃ τὴν θύραν.

Εἰς τὴν παραβίασιν αὐτὴν τῆς διαμονῆς των αἱ ὄρνιθες ἤρχισαν νὰ κραυγάζουν καὶ νὰ τανύωσι τὰς πτέρυγας· εἷς ἀλέκτωρ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ νομίζων ὅτι ἐξημέρωσε.

— Ἐδῶ εἶνε πολὺ καλλίτερα πάντοτε ἀπὸ τὴν φυλακὴν εἰς τὴν ὁποίαν θὰ κοιμηθῆς αὔριον, εἶπεν ἀπειλητικῶς ὁ Γεώργιος, ὠθῶν τὸν Βερτῖνον εἰς μικρὸν ἀχύρινον στρῶμα, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἐρριμένον ἐκεῖ.

Ἔπειτα ἔφυγε σύρων τὴν θυγατέρα του ἡ ὁποία παρετήρει περιέργως. Ἐφρόντισεν ἐν τοσούτῳ νὰ κλείσῃ ἐπιμελῶς τὴν θύραν.

Ὁ Βερτῖνος ἔπεσεν ἄπελπις ἐπὶ τοῦ στρώματος καὶ ἤρχισε νὰ ὀλολύζῃ πικρῶς. Οἱ πληγωμένοι του πόδες ἦσαν αἱματωμένοι, τὸ σῶμα του ὅλον τοῦ ἐπόνει καὶ ἠσθάνετο ἑαυτὸν λειποψυχοῦντα ἐκ τῆς πείνης.

Ἀφοῦ εἶνε τόσον δύσκολον νὰ ζῇ κανεὶς εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, πῶς κάμνουν τάχα ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ζοῦν ἑκατὸν χρόνια; ἐσκέπτετο.

Καὶ εἰς τὴν ταλαίπωρον ὀκταετῆ ψυχήν του ἡ ζωὴ ἐφαίνετο τόσον ἀπαισία καὶ δύσκολος, ὥστε τὰ δάκρυα ἐπανῆλθον πάλιν κρουνηδὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

Τὸ σκότος ἦτο πυκνὸν εἰς τὸν ὀρνιθῶνα καὶ οἱ θόρυβοι τῶν πτηνῶν εἶχον εἰς τὸ σκότος κάτι τι τὸ μυστηριῶδες καὶ ὑπερφυσικόν, τὸ ὁποῖον ἐφόβιζε τὸν μικρὸν Κόμητα. Ἐκτὸς τούτου τὸν ἐστενοχώρει πολὺ καὶ ἡ ὀσμή, ἡ ἰσχυρά, ἡ ἰδιάζουσα ὀσμὴ τοῦ ὀρνιθῶνος, ἡ ὁποία τον ἔκαμνε νὰ λειποθυμήσῃ.

Μετὰ ἡμίσειαν σχεδὸν ὥραν φωνὴ γυναικεία ἠκούσθη εἰς τὸ μικρὸν παράθυρον.

— Νά! ψωμὶ καὶ νερὸ διὰ νὰ φᾷς,

παιδί μου, εἶπε σιγά. Ἐπρόσθεσα καὶ λίγο τυρὶ καὶ γάλα. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ το μάθῃ ὁ σύζυγός μου.

Ὁ Βερτῖνος ἠγέρθη μετὰ κόπου καὶ ἔλαβεν ὅ,τι του προσέφερεν ἡ καλὴ γυνή.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, εἶπε μὲ φωνὴν ἀσθενεστάτην. Ἀλλὰ μὴ νομίζετε, κυρία, ὅτι ἐγὼ ἐφόνευσα τὸν φασιανόν. Σᾶς λέγω ἀληθινὰ ὅτι εἶμαι ὁ λόρδος Ἀθιγιών.

Ἡ καλὴ γυνὴ ἐπῆγε νὰ ἴδῃ τὸν σύζυγόν της καὶ του εἶπε ;

— Εἶσαι βέβαιος ὅτι τὸ παιδίον ἐκεῖνο εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς Ράδλυ ; Φαίνεται ἀπὸ τὸ ὕψος καὶ τὴν ὁμιλίαν του σὰν ἀρχοντόπουλο καὶ ἰσχυρίζεται ὅτι εἶνε λόρδος.

Ὁ Γεώργιος ἤρχισε νὰ την ὑβρίζῃ.

— Ἀρχοντόπουλο χωρὶς ὑποδήματα ! ἀνέκραξε. Τρελλὴ που εἶσαι νὰ νομίζῃς ὅτι ὁ μικρὸς αὐτὸς κατεργάρης εἶνε λόρδος.

Ἡ καλὴ γυνὴ ἔλαβε μίαν περικνημίδα καὶ ἤρχισεν ἡσύχως νὰ πλέκῃ, σιωπηλή.

Ἐν τοσούτῳ ὁ μικρὸς Κόμης, εἰς τὸν ὀρνιθῶνα, στενοχωρούμενος ὑπὸ τῆς πείνης καὶ τῆς δίψης, ἔπινε τὸ γάλα του καὶ ἔτρωγε τὸ ψωμὶ καὶ τὸ τυρί του.

Ἦτο πολὺ πενιχρὰ τροφὴ διὰ ἕνα κόμητα συνηθισμένον νὰ τρώγῃ τόσον ἐκλεκτὰ φαγητά. Ἐπείνα ὅμως, ἐκτὸς δὲ τούτου μικρόν τι συμβὰν ἀπρόοπτον τοῦ ἀπέδωκε κάπως τὸ θάρρος.

Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐκάθησε νὰ πίῃ τὸ γάλα του κάτι πρᾶγμα ζωντανὸν ἐξῆλθεν ὄπισθεν τοῦ ἀχύρου. Ἦτο ἓν ἀντικείμενον στρογγύλον, μικρὸν καὶ ἄσπρον μὲ μεγάλην μύτην καὶ ποδαράκια κοντά. Ἡ σελήνη ἀπέστελλεν ὀλίγας ἀκτῖνας ἐπὶ τοῦ μικροῦ τετραγώνου παραθύρου καὶ ὁ Βερτῖνος ἀνεγνώρισεν ὅτι τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ἀντικείμενον ἦτο ἕνα σκυλάκι τῆς Νέας Γῆς τεσσάρων ὡς ἔγγιστα μηνῶν.

Εἶχεν ἐξυπνήσῃ βεβαίως ἐκ τῆς ὀσμῆς τοῦ φαγητοῦ. Τὸ μικρὸν αὐτὸ σκυλάκι ἤρχισε νὰ τον γλύφῃ, νὰ τον περιποιῆται καὶ ἐδείχθη καλὸς σύντροφος. Ἔρριψε τὸ ψωμὶ ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ Βερτίνου καὶ ἔχωσε τὸ ρύγχος του μὲ οἰκειότητα εἰς τὸ ἀγγεῖον τοῦ γάλακτος. Ὁ Βερτῖνος ἐμοιράσθη τὸ δεῖπνον του μετ' αὐτοῦ εὐχαριστημένος ὅτι εὗρε σύντροφον. Ἡ συμπάθεια τοῦ κυνός τον συνεκίνησε, τὰ δάκρυα ἔτρεξαν ποταμὸς καὶ ἠσθάνθη τώρα τὴν καρδίαν του ἀνακουφιζομένην.

Δὲν ἦτο πλέον μόνος. Ἔλαβε τὸ κυνάριον εἰς τὰς χεῖρας του καὶ ἤρχισε νὰ το φιλῇ· ἐκεῖνο τοῦ ἀπέδιδε τὰς θωπείας καὶ ἐδεικνύετο εὐγνωμονέστερον ἀφ' ὅ,τι τὸ μικρὸ εἰς τὸ κτῆμα τοῦ Ζίμ. Βράκεν. Ἔπειτα κουρασμένος καὶ ἐξηντλημένος ἐκ τῶν πληγῶν του ἐκοιμήθη ὕπνον βαθύν.

Ὅταν ἐξύπνησεν ἐκοπίασε πολὺ διὰ νὰ ἐνθυμηθῇ τί εἶχε συμβῇ. Ἐκάλεσε τὴν Δεβόρραν, ἀλλ' ἡ Δεβόρρα ἦτο πολὺ μακράν. Στρογγύλη ἡ πανσέληνος, ἐφώτιζε τὸ σκοτεινὸν καὶ παράδοξον μέρος εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο. Ἀνοίγων καλὰ τοὺς ὀφθαλμούς του ἔβλεπε μόνον τὰς ὄρνιθας στηριζομένας εἰς τὸν ἕνα μόνον πόδα. Ἔσυρε τὸν κύνα πλησίον του καὶ ἠσθάνθη διὰ πρώτην φορὰν φόβον ἀκατανίκητον.

— Δὲν ἐπείραξα ἐγὼ τὸν φασιανόν! ἤρχισε νὰ κράζῃ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων του. Εἶμαι ὁ λόρδος Ἀθιγιών! Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ με κρατῆτε. Ἀφήσατέ με νὰ ἐξέλθω, ἀφήσατέ με νὰ ἐξέλθω !

Αἱ ὄρνιθες ἔντρομοι ἐκ τῶν φωνῶν ἤρχισαν νὰ κραυγάζωσι καὶ τὸ κυνάριον ὐλάκτησεν. Ἄλλην ἀπόκρισιν δὲν ἠξιώθη ὁ Βερτῖνος νὰ λάβῃ. Ὅλοι ἐκοιμῶντο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γεωργίου, ὅστις εἶχεν ἐξέλθῃ εἰς νυκτερινὴν περιπολίαν μετὰ τοῦ ὅπλου καὶ τῶν κυνηγετικῶν κυνῶν του.

Εἰς τὸ οἴκημά του ὁ μικρὸς Κόμης εἶχεν ὡραῖον κρεβατάκι τὸ ὁποῖον ἀνῆκεν ἄλλοτε εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ρώμης καὶ τὸ φῶς γλυκὺ ἐξήρχετο ἐκ μικρᾶς χρωματιστῆς κανδύλας ἐκ πορσελάνης. Πλησίον τοῦ δωματίου εὑρίσκετο ὁ κοιτὼν τῆς Δεβόρρας τὴν ὁποίαν ἠδύνατο νὰ καλέσῃ οἱανδήποτε ὥραν ἤθελε.

Ποτὲ δὲν εἶχεν εὑρεθῇ εἰς τὸ σκότος καὶ ποτὲ ὅπως τώρα δὲν εἶχεν ἀκούσῃ ἀόρατα ὄντα νὰ περιτρέχουν εἰς τὴν σκιὰν ἄνωθεν τῆς ἀχυροστρωμνῆς.

Ἕνας μεγάλος ποντικὸς διέσχυσε ταχέως τὸν ὀρνιθῶνα καὶ ὅλαι αἱ ὄρνιθες ἐκραύγασαν, ὁ δὲ μικρὸς κόμης δὲν ἠδυνήθη νὰ μή τας μιμηθῇ. Ἀλλ' ἔπειτα ἠρυθρίασε διὰ τὴν κραυγήν του καὶ εἶπε καθ' ἑαυτόν :

— Ἕνας ποντικὸς εἶνε ἐπὶ τέλους πλᾶσμα τοῦ Θεοῦ ὅπως εἶμαι κ' ἐγώ. Δὲν ἔκαμα κακόν, ὥστε δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ με βλάψῃ.

Ἡ νὺξ ὅμως διῆλθε τρομερὰ διὰ τὸ δυστυχὲς παιδίον. Ἄνευ τοῦ κυναρίου θὰ παρεφρόνει ἢ θὰ ἠσθένει ἐκ τοῦ φόβου. Εὐτυχῶς τὸ μικρὸν ἐκεῖνο πλᾶσμα τὸ ὁποῖον συνεσφίγγετο πλησίον του τὸν ἐπαρηγόρει, τὸν ἐνεθάρρυνε καὶ ἤρκει νὰ ἐκμηδενίσῃ ὅλους τοὺς φόβους του.

Ὁ μικρὸς ἐκεῖνος κύων εἶχε χωρισθῇ μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐκ τῆς μητρός του καὶ ὅλην τὴν ἡμέραν κατεβασανίσθη ὑπὸ τῶν μικρῶν παιδίων τοῦ φύλακος. Ἐφοβεῖτο ἀκόμη καὶ αὐτὸς καὶ ἐχώνετο πλησίον τοῦ μικροῦ κόμητος καὶ τον ἐφίλει καὶ τον ἔγλυφεν ὡς ἔχων μεγάλην ἀνάγκην παρηγορίας.

[Ἕπεται τὸ τέλος]

Ἐκ τῶν τῆς Ouida

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΕΠΙΚΟΣ

ΛΙΚΝΟΝ ΚΑΙ ΦΕΡΕΤΡΟΝ

Μέρη πρὸς ἀνάπαυσιν ὑπάρχουν πολλὰ εἰς τὴν ζωήν, ἀλλὰ ποῖος δὲν γνωρίζει τὰ σπουδαιότερα ; τὸ ἓν εὑρίσκεται εἰς τὸ κατώφλιον τῆς ζωῆς, τὸ ἄλλο εἰς τὴν ἔξοδον τῆς ζωῆς. Διαφορετικά, πολὺ διαφορετικὰ φαίνονται, ἐντελῶς ἀντίθετα εἰς τὸν σκοπὸν των καὶ ὅμως ὁμοιάζουν πολὺ μεταξύ των.

Μὲ σανίδας κατασκευάζεται τὸ λίκνον, ἐπίσης καὶ τὸ φέρετρον. Εἰς τὸ δάσος ὑψοῦτο ποτὲ τὸ δένδρον ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐλήφθησαν αἱ σανίδες. Πρασίνους ἤπλωνε τοὺς κλάδους του καὶ ἀπὸ τότε ἀκόμη ἀνεπαύετο ὑπὸ τὴν σκιὰν του ὁ ὁδοιπόρος. Ἐπὶ τέλους ἀπεκόπη τὸ δένδρον, ἐπριονίσθη ὁ κορμός του, καὶ μετεκομίσθη εἰς ξυλουργικὰ ἐργαστήρια. Ἓν λίκνον ἴσως συγχρόνως καὶ ἓν φέρετρον κατεσκευάσθη ἐκ τοῦ ξύλου του. Τὸ λίκνον καὶ τὸ φέρετρον, ηὔξανον λοιπὸν μίαν φορὰν καὶ τὰ δύο πλήρη ζωῆς καὶ χυμοῦ ὡς δένδρον τοῦ δάσους ἢ ὡς ὀπωροφόρον δένδρον, καὶ εἰς τοὺς κλάδους των ἐκελάδουν πτηνά.

Καὶ τὰ δύο ἐστολίζοντο μίαν φορὰν μὲ φύλλα τὴν ἄνοιξιν καὶ ἔμενον γυμνὰ τὸ φθινόπωρον. Καὶ τὰ δύο ἐκόπησαν ὑπὸ τοῦ πελέκεως. Καὶ εἰς τὰ δύο ἀναπαύεται ὁ ἄνθρωπος. Καὶ εἰς τὰ δύο εὑρίσκει ἡσυχίαν καὶ ἀνάπαυσιν. Πόσον ἀφροντὶ κεῖται τὸ βρέφος εἰς τὸ λίκνον ! Δὲν ἔχει καμμίαν λύπην. Καθαρὸς καὶ χωρὶς σύννεφα εἶνε ὁ οὐρανὸς τῆς ζωῆς του. Δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιον καὶ μὲ τὸ φέρετρον ; Καὶ ἐδῶ ἀναπαύεται ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἐδῶ δὲν φθάνει ἡ λύπη. Βεβαίως διαφορετικὸς εἶνε ὁ ὕπνος εἰς τὸ φέρετρον παρὰ εἰς τὸ λίκνον, εἶνε βαρὺς χωρὶς ὄνειρα καὶ παγωμένος, ἀλλ' ὁ κοιμώμενος εἶνε ἡσυχος καὶ ἀτάραχος.

Καὶ εἰς τὰ δύο δὲν ἐμβαίνομεν μόνοι μας. Μᾶς ἐξαπλώνουν ἄλλοι ἐντὸς αὐτῶν. Ἤμεθα μικρὰ καὶ ἀδύνατα ὄντα ὅτε ἐκαθήμεθα εἰς τὰ γόνατα τῆς μητρός μας. Ἀπ' ἐκείνην ἐζητοῦμεν ὅ,τι μᾶς ἐχρειάζετο ὡς καὶ τὴν ἀνάπαυσιν ἀκόμη. Ἡ μήτηρ μᾶς ἔπαιρνεν ἀπὸ τὴν ἀγκάλη της καὶ μας ἔθετε μὲ ἀγάπην γλυκὰ γλυκὰ εἰς το λίκνον. Ἀκίνητοι καὶ ἄκαμπτοι καὶ ὠχροὶ εἴμεθα ὅταν ἀποθάνωμεν. Μᾶς θέτουν εἰς τὸ φέρετρον, διότι δὲν δυνάμεθα νὰ ἐξαπλωθῶμεν μόναι μας ἐντὸς αὐτοῦ.

Λίκνον καὶ φέρετρον, καὶ εἰς τὰ δύο χύνωνται δάκρυα. Τίς δὲν γνωρίζει τὰ δάκρυα τῆς χαρᾶς, τὰ ὁποῖα λάμπουν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς ὅταν παρατηρῶσι τὸ λίκνον τοῦ τέκνου των ; Τίς δὲν γνωρίζει τὰ δάκρυα τοῦ κόνου, τὰ ὁποῖα λάμπουν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν τέκνων ὅταν εὑρίσκονται πλησίον τοῦ φερέτρου τῶν γονέων των;

Οἱ γονεῖς θέτουσι τὰ τέκνα των εἰς τὸ λίκνον, καὶ συνήθως τὰ τέκνα θέτουσι τοὺς γονεῖς των εἰς τὸ φέρετρον. Κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὑπάρχουν δάκρυα.

Λίκνον καὶ φέρετρον ! Ἐντὸς καὶ τῶν δύο ὑπάρχει ἐλπίς. Ναί, ἡ ἐλπὶς σκιρτᾷ εἰς τὴν καρδίαν μας καὶ γλυκεῖα ἐλπὶς μᾶς ζωογονεῖ ὅταν ἱστάμεθα παρὰ τὸ λίκνον τῶν ἀγαπητῶν μας ὄντων. Μὲ αὐτὰ ἐλπίζομεν νὰ κάμωμεν τὸ ταξείδιον τῆς ζωῆς. Μὲ αὐτὰ συνδέομεν δεσμὸν ἀγάπης καὶ εἰς αὐτὰ ἐλπίζομεν νὰ εὕρωμεν χαρὰν καὶ εὐτυχίαν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον. — Ὅταν ἔρχεται ὁ θάνατος ὁ δεσμὸς οὗτος κόπτεται, ἀλλ' ἐλπίζομεν ὅτι εἰς ἄλλην ζωὴν θὰ συνδεθῇ καὶ πάλιν. Καὶ ἡ ἐλπὶς αὕτη εἶνε παρὰ τὸ φέρετρον ἡ παρηγορία μας, τὸ ἄστρον τῆς σωτηρίας μας.

Λίκνον καὶ φέρετρον· πλησίον καὶ τῶν δύο προσευχόμεθα. Πάθη καὶ σκέψεις καὶ αἰσθήματα ἀναβαίνουσιν ὡς προσευχαὶ ἀπὸ τῶν καρδιῶν τῶν γονέων εἰς τὸν οὐρανὸν ὅταν εἶνε παρὰ τὴν κοιτίδα τοῦ ἀθῴου τέκνου των. Παρακαλοῦσι τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας τοῦ ἀγαπητοῦ των ὄντος.

Καὶ παρὰ τὸ φέρετρον προσευχόμεθα. Παρακαλοῦμεν τὸν Θεὸν ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ. Παρακαλοῦμεν νὰ τον ἀναπαύσῃ εἰς τὰς σκηνὰς τῶν μακάρων. Νὰ εἶνε εὐτυχὴς καὶ εἰς τὴν ἄλλην ζωήν !

Ὦ λίκνον καὶ φέρετρον, αἰωνίως θὰ παραλαμβάνετε εἰς τὴν ἀγκάλην σας τὸν ἄνθρωπον. Πολλάκις φεῦ ! εἴσθε τόσον πλησίον, πολλάκις οὐδὲ μίαν σπιθαμὴν ἀπέχει τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἀλλ' εἴτε πλησίον εἴτε μακρὰν ἀλλήλων εἶσθε, καὶ τὰ δύο εἴσθε-λίκνα· τὸ ἓν λίκνον τῆς γῆς, τὸ ἄλλο λίκνον τοῦ οὐρανοῦ.

[Κατὰ τὸ Γερμανικὸν τοῦ Βοῦρκερτ]

Αι—Ει

Ο ΖΕΥΣ ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΣ

— Ὦ πάτερ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων ! εἶπεν ὁ ἵππος καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸν θρόνον τοῦ Διός. Οἱ ἄνθρωποι λέγουν ὅτι εἶμαι ἓν ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ζῷα τῆς γῆς καὶ ἐγὼ το πιστεύω. Ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνω ἀκόμη ὡραιότερος ;

—Καὶ πῶς νομίζεις ὅτι ἠμπορεῖς νὰ γείνῃς ὡραιότερος ; λέγε, ἀκούω, εἶπεν ὁ Ζεὺς γελῶν.

—Ἴσως θὰ ἔτρεχα ταχύτερον, ἂν αἱ κνῆμαί μου ἦσαν ὑψηλότεραι καὶ λεπτότεραι· πολὺ θὰ μου ἐπήγαινε ἂν εἶχα λαιμὸν μακρὸν ὡσὰν τοῦ κύκνου· ἡ δύναμίς μου θὰ ηὔξανεν ἂν τὸ στῆθός μου ἦτο πλατύτερον. Ἀφ' οὗ μὲ ἔχεις προορίσῃ νὰ σηκόνω εἰς τὴν ράχιν μου τὸ ἀγαπητόν σου πλάσμα, τὸν ἄνθρωπον, δὲν εἶνε καλλίτερον νὰ ἔχω ἐκ φύσεως τὸ ἐφίππιον, ἀντὶ νὰ το θέτῃ εἰς τὴν ράχιν μου ὁ ἱππεύς ;

—Καλά, εἶπεν ὁ Ζεύς, περίμενε μίαν στιγμήν.

Ὁ Ζεὺς εἶπε μετὰ σοβαρότητος τὴν λέξιν Γενηθήτω ! Καὶ διὰ μιᾶς ἀνεπήδησεν ἐκ τοῦ χώματος ἡ ἄσχημος κάμηλος καὶ εὑρέθη πλησίον τοῦ θρόνου του.

Ὁ ἵππος καθὼς εἶδε τὴν κάμηλον τὸν κατέλαβε φρίκη· ἤρχισε νὰ τρέμῃ.

— Ἐδῶ βλέπεις τὰς ὑψηλοτέρας καὶ λεπτοτέρας κνήμας, ἐδῶ βλέπεις τὸν μακρὸν λαιμὸν τοῦ κύκνου, ἐδῶ τὸ πλατύτερον στῆθος καὶ τὸ φυσικὸν ἐφίππιον ! εἶπε πρὸς τὸν ἵππον ὁ Ζεὺς δεικνύων τὴν κάμηλον.

Ὁ ἵππος ἐξηκολούθει νὰ τρέμῃ.

— Πήγαινε, τοῦ εἶπεν ὁ Ζεύς· ἂς σου γίνῃ μάθημα τὸ σημερινόν· ἀλλά, διὰ νὰ ἐνθυμῆσαι τὴν θρασύτητά σου καὶ νὰ μετανοῆς δι' αὐτήν, θὰ διατηρήσω εἰς τὴν ζωὴν τὴν ἄσχημον κάμηλον καὶ οὐδέποτε θὰ την βλέπῃς χωρὶς νὰ τρομάζῃς.

[Κατὰ τὸ γερμανικὸν τοῦ Λέσιγγ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸν Κουφιοκεφαλάκην ἐπισκέπτεται φίλος του καὶ εὑρίσκει αὐτὸν ἀναγινώσκοντα μυθιστόρημα.

— Ποῖος ἔγραψε αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα ; τὸν ἐρωτᾷ.

Καὶ ὁ Κουφιοκεφαλάκης :

— Τυφλὸς εἶσαι, φίλε μου, ἢ θέλεις νὰ με κοροϊδεύσῃς ; δὲν βλέπεις ὅτι εἶνε τυπωμένο ;

Ἐστάλη ὑπὸ Λ. Δ. Κοντάκη.

*

Μεταξὺ δύο φίλων.

— Μὰ δὲν σε δίδαξεν ὁ ἰατρὸς νὰ τρώγῃς ἓν μόνον παγωτὸ τὴν ἡμέραν, ἐπειδὴ τὰ πολλὰ σε βλάπτουν ; Διατί λοιπὸν τρώγεις τρία ;

— Ναί· ἀλλὰ ἐπῆρα τὴν συμβουλὴν καὶ ἄλλων δύο ἰατρῶν καὶ μου ἐπέτρεψαν ἀπὸ ἕν ἕκαστος, ὥστε τὸ ὅλον κάμνουν τρία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Καὶ βέβαια, *Ἀτρόμητε Πολεμιστά*, καλὰ τὸ ἐννόησες, ὄχι μόνον πρὸς τὸ συμφέρον μου δὲν δημοσιεύω ὅσας πνευματικὰς ἀσκήσεις δὲν ἐγκρίνω, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ συμφέρον αὐτῶν τῶν φίλων μου οἱ ὁποῖοι μοί τας στέλλουν. Καὶ ἐγὼ θὰ ἐξελαμβανόμην ὡς ἄκριτος ἂν ἐδημοσίευα πνευματικὰς ἀσκήσεις αἱ ὁποῖαι δὲν μ' ἀρέσουν, ἀλλὰ περισσότερον θὰ ἐξετίθετο ἐκεῖνος ὅστις μοί τας ἔστειλε. Δικαίως λοιπὸν μ' εὐχαριστεῖς διότι δὲν ἐδημοσίευσα ὅσας μοι ἔστειλες, ὑποσχόμενος νὰ στείλῃς ἄλλας καλλιτέρας. Εὐγενὴς φύσις ὡς σὺ ἦτο ἀδύνατον νὰ σκεφθῇ ἄλλως. Καὶ τώρα θέλεις πάλιν νὰ σοι εἴπω διὰ τὸν διαγωνισμὸν διηγήματος ; Θὰ ἔλθῃ καὶ αὐτοῦ ἡ σειρά.

Ἡ πρωταπριλιά σου, *Παπαρούνα* μου, πολὺ ἐπιτυχημένη· σ' εὐχαριστῶ διότι μ' ἔκαμες νὰ γελάσω τόσον. Καὶ αὐτὸς ὁ μικρὸς μας φίλος, τὸ *Πουλὶ τὸ Ντουκερέτο* τί γίνεται, καλέ ; Πῶς δὲν μου ἔγραψε τόσον καιρόν ;

Φυλλάδια τῶν παρελθόντων ἐτῶν πωλοῦνται πρὸς 25 λεπτὰ ἕκαστον, φίλε Ἀγαμένων Ι. Ζάχε. Ἡ ἔκδοσις τώρα εἶνε τακτικὴ κατὰ Σάββατον, καὶ πᾶσα τυχὸν ἀταξία περὶ τὴν διανομὴν ὀφείλεται εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

Καὶ τὰ ὑπολειπόμενα ἀκόμη ἓξ φυλλάδια τοῦ 1893 θὰ ἐκδοθοῦν, *Ἀνθηρὰ Ἀνοίξις*, καὶ αἱ λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τοῦ Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου θὰ δημοσιευθοῦν εἰς αὐτά. Περὶ τούτου οὐδεὶς πρέπει νὰ ἀμφιβάλλῃ.

Θά μου προξενοῦν, λέγεις, ἐνόχλησιν αἱ ἐπιστολαί σου, *Χιὼν τοῦ Παρνασσοῦ* ; Ὄχι, σὲ διαβεβαιῶ, μοῦ προξενοῦν τοὐναντίον μεγάλην εὐχαρίστησιν, διότι γράφεις μὲ πολλὴν χάριν καὶ εἶνε γεμάται ἀπὸ εὐγενῆ αἰσθήματα καὶ καλὰς ἰδέας. Ἡ φράσις σου δὲ ὅτι ὅταν γράφεις εἰς ἐμὲ σοῦ φαίνεται ὅτι γράφεις εἰς τὴν μητέρα σου· πολύ με κολακεύει. Μὲ ἀγαπᾷς λοιπὸν τόσον πολύ ;

Ἐκ τῶν *προτέρων σ' εὐχαριστῶ, Χρυσορρόδα Νεῖλε*, διὰ τὰς προσπαθείας σου πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν διὰ τὸ περιοδικόν μου. Τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι τὴν ἀγάπην σου θέλεις νὰ μοι ἀποδείξῃς καὶ δι' ἔργων ὄχι μόνον διὰ λόγων. Ἀναμένω ἀνυπομόνως τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν σου.

Σ' εὐχαριστῶ, *Ἀφρικανὲ Λέων*, διὰ τὰ γραμματόσημα· τὰ προσέφερα εἰς ἕνα μικρόν μου φίλον, διότι ἐγὼ δὲν εὐκαιρῶ νὰ κάμνω συλλογήν. Φυλλάδια παλαιὰ δύνασαι νὰ προμηθευθῇς.

Ἀληθὲς εἶνε, φίλε Γεώργιε Σερεμέτη, ὅτι πλείστας ἐπιστολὰς λαμβάνω καθ' ἡμέραν ἀπὸ τοὺς μικρούς μου φίλους, ἀλλὰ δὲν βαρύνομαι νὰ τας ἀναγινώσκω. Ὅταν μάλιστα εἶνε γραμμέναι μὲ καλὸν ὕφος, ἐντρυφῶ εἰς τὴν ἀνάγνωσίν των.

Ὅλων τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεῖ συνδρομητῶν τὰ φύλλα παραδίδονται συγχρόνως εἰς τὸ *ταχυδρομεῖον*· τὸ *ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου, Φιλόδοξε Ἕλλην*· κρῖνε τώρα τίς πταίει διότι ἄλλοι λαμβάνουν τὰ φύλλα των τὴν Κυριακήν, ἄλλοι τὴν Δευτέραν, ἄλλοι τὴν Τρίτην, ἐνῷ πρέπει νὰ το λαμβάνουν ὅλοι τὴν ἰδίαν ἡμέραν. Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν τοῦ ἐξαδέλφου σου πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν εὐγνωμόνως θὰ το δεχθῶ.

«Τὸ περιοδικόν σου, ἀγαπητή μου Διάπλαστις, εἶνε τὸ μόνον ὅπερ ἀναγινώσκω μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν καὶ προθυμίαν» μοὶ γράφει ἡ Ἐλπὶς Ἀναστασιάδου. Αὐτὸ ὅλοι μοὶ το λέγουν, ἀγαπητή μου φίλη, καὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ὅτι σας προξενῶ τόσην εὐχαρίστησιν.

Καὶ ἐγὼ πολὺ χαίρω που θὰ σε ἔχω φίλην, Ἱπποδάμεια Παπαδοπούλου. Γράφε ὅμως εἰς χωριστὸν χαρτίον τὰς λύσεις σου καὶ εἰς χωριστὸν τὰς ἐπιστολάς σου.

Ποία εἶνε ἡ *Miss Flay* ; Τὸ ὄνομά σου, παρακαλῶ φιλτάτη μου· καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου ἑλληνιστὶ γράφε το· ἀφοῦ, ὡς ὑποθέτω, εἶσαι ἑλληνίς.

Ὀρθαὶ λύσεις θεωροῦνται μόνον αἱ συμφωνοῦσαι μὲ τὰς δημοσιευομένας, ἄλλως θὰ ἦτο πολὺ δύσκολος ἡ ἐξέλεγξις, *Φίλιππε Μακεδών*. Ἐκ τῶν τριῶν ψευδωνύμων αὐτὸ κράτησον.

Περαστικὰ σοῦ εὔχομαι, *Συνετὲ Τηλέμαχε*· καὶ μὴ λησμονήσῃς νὰ μου γράψῃς εὐθὺς ἅμα ἀναρρώσῃς διὰ νὰ εἶμαι ἥσυχος.

Εἶδα πῶς ἐώρτασες τὴν 25ην Μαρτίου, *Ἀναυρε*· τώρα περιμένω νὰ μου διηγηθῇς καὶ τὰς περιπετείας σου.

Ἂν ἡ μαντική σου δύναμις, *Κιγκιννᾶτε*, συνίσταται εἰς τὸ νὰ μαντεύῃς ὅτι αἱ ἐπιστολαί σου δὲν μ' εὐχαριστοῦν, σὲ συμβουλεύω νὰ παραιτήσῃς τὴν τέχνην τοῦ μάντεως, διότι δὲν θὰ εὐδοκιμήσῃς.

Θὰ δυσηρεστήθην πολύ, *Ῥόδον τοῦ Ἀπριλίου*, ἂν πράγματι ἐπιθυμοῦσες ἀμελέστερος εἰς τὸ σχολεῖόν διότι κατεγίνεσο νὰ εὕρῃς τὰς λύσεις. Καιρὸς παντὶ πράγματι· καὶ αἱ λύσεις εὑρίσκονται τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως.

Καὶ πῶς ἐπῆγαν αἱ χειμεριναὶ ἐξετάσεις σου, *Λευκὲ Κρῆνε;* Λαμπρὰ βεβαίως, ἔ;

Ἡ περιγραφή σου, *Ἀρχηγὲ τῶν Ἱερολοχιτῶν*, μοῦ ἤρεσε διὰ τὴν ἀφέλειαν τοῦ ὕφους. Ἡ μετάφρασις τοῦ Ῥωμουνικοῦ ποιήματος πολὺ καλή· σὺ τὴν ἔκαμες; Βλέπεις ὅμως πόσον φροντίζουν οἱ Ῥωμοῦνοι νὰ θερμαίνουν τὸ πατριωτικὸν φρόνημα;

Καλὰ λοιπόν, σὲ συγχωρῶ που δὲν μοῦ ἔγραφες ἕως τώρα, *Χρυσῆ Πεταλοῦδα*. Τώρα ὅμως που ἤρχισες, στέλλε μου τοὐλάχιστον συχνὰ γραμματάκια σου, νὰ βλέπω πόσον προσδεύεις.

Τὸ *Κῦμα τοῦ Νείλου* πολύ μοι εἶνε συμπαθές, ἂν καὶ πρώτην φορὰν μοι γράφει.

Μυρίας θερμὰς εὐχαριστίας, φίλε Μιχαὴλ Ν. Θωμαΐδη, διὰ τὴν φιλικὴν φροντίδα πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν. Ἀγάπη χειροπιαστή!

Τὸ νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ ἀλληλογραφία μας, *Εὔσεβε Πλάτανε*, ἤτο καὶ ἐμοῦ ἡ διάπυρος ἐπιθυμία. Νὰ που σήμερον ἐκπληροῦται.

Ναί, τὸ ψευδώνυμόν σου μ' ἀρέσει, *Φίλεργος Μέλισσα*. Ἀπορῶ ὅμως διατί ἐδειλίας νὰ μοῦ γράψῃς τόσον καιρόν. Ἐγὼ ἀγαπῶ ὅλας τὰς φίλας μου.

Σοῦ ἐπέρασε τὸ χέρι, *Ἀηδὼν τοῦ Πηλίου;* Πόσον θὰ εἶμαι εὐτυχὴς νὰ ἀκούω συχνὰ τὸ κελάδημά σου.

Φάρμακον θέλεις, νὰ μὴ βαρύνεσαι τὰ Γαλλικά, *Ἐκηβόλε Ἀπολλὸν;* Γνωρίζω ἓν καὶ εἶνε τὸ μόνον: *νὰ τὰ ἀγαπᾷς καὶ νὰ τὰ μανθάνῃς μὲ ἐπιμέλειαν*, διότι πολὺ θὰ σοῦ χρησιμεύσουν εἰς τὸν βίον, καλέ μου φίλε. Τὸ γράψιμόν σου ἀκόμη θέλει ἀραίωμα.

Τί ἄλλο ἐσήμαινεν ἡ ἀπάντησίς μου, *Γιὲ τῆς Νυκτός*, παρ' ὅτι εἶσαι δεκτὸς εἰς τοὺς διαγωνισμούς;

Δώδεκα ἐτῶν καὶ εἶσαι εἰς τὴν πρώτην τοῦ Γυμνασίου, φίλε Ἀθ. Πετρέλιά; Εὖγε! Σὲ *ἀγαπῶ τώρα περισσότερον*, φιλομαθῆ μου φίλε.

Καλὰ σοῦ τὸ λέγει ἡ καρδιά σου, ὅτι σε ἀγαπῶ καὶ θὰ σε δεχθῶ εἰς ὅλους μου τοὺς διαγωνισμούς, *θεὰ τοῦ Ὀλύμπου*. Εἰμποροῦσε νὰ σφάλλῃ μιὰ τόσον καλὴ καρδιά;

Τὰ πατημένα ἄνθη ποὺ μοῦ ἔστειλες, *Αὔρα τοῦ Ἑλικῶνος* διπλὰ τὰ ἀγαπῶ· μοῦ ἐνθυμίζουν τὸν ἱερὸν βράχον τῆς Ἀκροπόλεως ὅπου τὰ ἔδρεψες, καὶ μοῦ λέγουν διαρκῶς τὸ ὄνομά σου.

Ἐκ τῶν τριῶν ἐκθέσεών σου μοῦ ἤρεσε περισσότερον ἡ «Ἐκδρομὴ εἰς Δαφνίον» καὶ ἡ φαντασία ἐκείνη τὴν ὁποίαν δὲν εἴξευρες πῶς ν' ἀρχίσῃς.

Νὰ καὶ ἡ *Ἥβη*, ἡ νέα μου μικρούλα φίλη ἀπὸ τὸ Μάντζεστερ· ἤρχισε καὶ αὐτὴ νὰ μοῦ γράφῃ. Ἀπόδειξις ὅτι μ' *ἀγαπᾷ* ὅπως κ' ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ.

Ναί, *Πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου*, ἔλαβα τὴν συστημένην ἐπιστολήν.

Ἓν ψευδώνυμον διὰ τὸν ἀδελφόν σου, *Κόκκινη Ἀνεμώνη;* Πῶς του ἀρέσει νὰ εἶνε τὸ ψευδώνυμόν του; Δὲν νομίζεις ὅτι οἱ δύο σας μαζὶ θὰ εὕρετε τὸ καταλληλότερον; Περιμένω λοιπὸν γραμματάκια καὶ ἀπὸ τοὺς δύο σας.

Τώρα εἶσαι ἐντελῶς καλά, φίλε Ἰωάννη Φαρμάκη; Γράφε μου λοιπόν!

Ναί, *Ἀργυρᾶ Πανσέληνος*, εἰς τὴν μικρὰν τάξιν σε κατέταξα. Στέλλε τὰς λύσεις σου.

Πόσα πηδήματα θὰ κάμῃ τὸ λαγωνινὸν μέχρις οὗ φθάσῃ τὸν λαγωόν;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

134. Μωσαϊκόν.

Ἡ νῆσος· Πάρος ἡ λαμπρὰ καὶ ἡ ὡραία Δῆλος,
Ὁ κύκνος καὶ τὰ πετεινά, καθὼς καὶ κάθε φίλος,
Προσέτι ὁ χρυσός, καὶ ὁ τῆς Ῥόδου κολοσσός,
Ἐγκλείουν τὰ συστατικὰ ποὺ πρέπει νὰ ζητήσῃς,
Ὅπως ἀρχαίου ποιητοῦ τ' ὄνομα σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθηρᾶς Ἀνοίξεως.

135. Ἀστήρ.

Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε ν' ἀναγινώσκεται ὁριζοντίως τὸ ὄνομα ἡρωϊκῆς νήσου, καθέτως τὸ ὄνομα θεᾶς, καὶ διαγωνίως τὸ ὄνομα μέρους τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος καὶ μέρους ἐξ οὗ ἀντλοῦμεν ὕδωρ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῆς Δοξασμένης Ἴδης.

136—139. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς γράμματος τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσατε ἄλλας τόσας λέξεις:

λάρος, ἅρμα, ὄρειος, κάλλος.

Ἐστάλη ὑπὸ Ζαχαρίου Ι. Μακρῆ.

140.-141. Κεκρυμμένα ὀνόματα θεῶν.

1. Ρίζα πολλῶν κακιῶν ἡ ἀμάθεια.
2. Διογένης ἰδών ποτε μειράκιον ἐρυθριῶν, θάρρει, ἔφη, τοιοῦτον ἐστι τὸ τῆς ἀρετῆς χρῶμα.

Ἐστάλη ὑπὸ Βλαδιμήρου τοῦ Μονομάχου.

142-145. Μεταμορφώσεις.

1. Ἡ *ἄρκτος* δι' 8 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *ταῦρος*.
2. Ὁ *οἶκος* δι' 9 μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ *σταῦλος*.
3. Ὁ *ἄρτος* δι' 7 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *τυρός*.
4. Ὁ *ἐχθρὸς* διὰ 10 μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ *φίλος*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθλίου Ἀριστείδου.

146. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα στωϊκοῦ φιλοσόφου.

1. Νῆσος τοῦ Ἰονίου. 2. Θεά. 3. Οἶκος Θεοῦ. 4. Ὀστοῦν τοῦ ἀνθρώπου. 5. Πόλις τῆς Ἰταλίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρασταῦ τῆς Φύσεως.

147. Φωνηεντόλιπον.

Ἡ—τχ—ν—θγτρ—τς—πμνς—τς—φλπνς—κ—τς—τξς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἐλπίδος

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 10 Μαΐου ἑ. ἔ.)

129. Λεξίγριφος.

Ἐπίρρημα τὸ πρῶτόν μου, ζῷον τὸ δεύτερόν μου.
Καὶ ἑρπετὸν παράξενον εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Θερ. Χριστοφίδου.

130. Στοιχειόγριφος.

Ὑπῆρξα πάλαι ποιητὴς καὶ ποταμὸς ἐπίσης·
Εἰς ἄνθος μεταβάλλομαι, ἂν μ' ἀποκεφαλίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σεμιράμιδος.

131. Αἴνιγμα.

Μάνα καὶ κόρη ἕνα ὄνομα· ἡ μάνα γεννᾷ καὶ ἡ κόρη ἀρμέγεται.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτραμήτου Θαλασσομάχου.

132. Αἴνιγμα.

Χωρὶς νὰ ἔχω πόδια περπατῶ,
Ἀλλ' ὅμως δὲν κατῶ καὶ εἰς τὸ χῶμα.
Νὰ ἰδῇς καὶ πιὸ παράξενο ἀκόμα:
Ἔχω πτερὰ καὶ ὅμως δὲν πετῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Στρατιώτου.

133. Πρόβλημα.

Λαγωὸς εἶχε κάμῃ 60 πηδήματα ὅταν λαγωνικὸν ἤρχισε νὰ διώκῃ αὐτόν. Κάμνει ὁ λαγωὸς 9 πηδήματα ἐν ᾧ χρόνῳ τὸ λαγωνικὸν κάμνει 6, ἀλλὰ 3 πηδήματα τοῦ λαγωνικοῦ ἰσοδυναμοῦσι πρὸς 7 τοῦ λαγωοῦ.

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΥΟ ΚΑΙ ΗΜΙΣΕΙΑΣ **ΜΟΝΟΝ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ** ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἕκαστος τόμος ἐκτὸς τοῦ μυθιστορήματός του καὶ τῆς ἄλλης ποικίλης ὕλης ἔχει καὶ 100—130 εἰκόνας.

Ἔκτακτος ὅλως εὐκαιρία παρέχεται ἀπὸ σήμερον εἰς τοὺς γονεῖς τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἠθικῶν βιβλίων μόρφωσιν τῶν τέκνων των.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παίδων** σχηματίσασα πλήρεις σειρὰς τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων 23 τόμων τοῦ περιοδικοῦ τούτου, ἀπεφάσισε νὰ προσφέρῃ εἰς τὸ **Κοινὸν** τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθυνήν, εἰς τὸ τρίτον σχεδὸν τῆς ἀξίας αὐτῶν, ἤτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ παρεχόμενοι εἰς τόσον μικρὰν τιμὴν τόμοι εἶνε ὁ πρῶτος καὶ ὁ τέταρτος μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ τρίτου, ἤτοι πάντες οἱ ἐκδοθέντες μέχρι τοῦδε τόμοι τῆς **Διαπλάσεως**, ἐκτὸς τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ τρίτου, ἐν ὅλῳ δηλαδὴ 21 τόμοι, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Καὶ ἐξ ἄλλων μὲν τόμων εἶνε ὀλίγα τὰ πλεονάζοντα καὶ εἰς τὴν τιμὴν τῆς μιᾶς δραχμῆς προσφερόμενα ἀντίτυπα, ἐξ ἄλλων δὲ περισσότερα. Ἑπομένως οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀποκτήσωσιν ὅλην τὴν σειρὰν τῶν 21 τόμων πρέπει νὰ σπεύσωσιν ἐκ τῶν πρώτων, διότι ἐκ τῆς προθυμίας μεθ' ἧς ἠγοράζοντο μέχρι τοῦδε οἱ τόμοι τῆς **Διαπλάσεως** εἰς τὴν τιμὴν τῶν δραχμῶν 2,50 βέβαιον εἶνε ὅτι ἐντὸς ὀλιγίστου χρονικοῦ διαστήματος θὰ ἐξαντληθῶσι πάντες οἱ παρεχόμενοι εἰς τὴν ἠλαττωμένην ταύτην τιμὴν τῆς 1 δραχμῆς, μεθ' ὃ αἱ ὀλίγαι φυλαττόμεναι ἐν τῇ ἀποθήκῃ πλήρεις σειραὶ τῶν 23 τόμων θὰ *πωλῶνται καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀρχικήν των τιμήν, πρὸς δραχμὰς 2,50 ὁ τόμος.*

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις πρέπει νὰ πέμπωσι κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ Γραφεῖον μας, δι' ἕκαστον ζητούμενον τόμον δραχ. 1,10, διότι 10 λεπτὰ ἀπαιτοῦνται διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον (φράγκον χρυσοῦν ἓν δι' ἕκαστον τόμον), δὲν προσθέτουσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

—— Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παίδων**, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα.

—— Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἶναι ἀπαράδεκτα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1894—3717.